

των—ο 'Αναγεννώμενος Φοίνιξ με την Αιγυπτίαν Βασιλοπούδα, Μαγισσομένον Βασιληῆν και Διακριθεῖσαν 'Αρσακίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἄσπ', [χαίρω πολὺ πού θά γίνης 'Αθηναῖος καὶ θά σέ βλέπω συχνά.] Φιλοπάτριδα 'Ἑλληνοπούδαν (τὸ σύμπλεγμα θά δημοσιευθῇ πολὺ γρήγορα: ἴσως εἰς τὸ προσεχές.) Μέγαν 'Αλέξανδρον (ὠραῖον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα· ναί, καὶ ἀγγλικὸς διαγωνισμὸς θά γίνῃ) 'Ἀνθος τῆς Αἰγύπτου (εὐχαριστῶ διὰ τὰ ὠραῖα λογάκια.) 'Ἰατρὸν τῶν Σοφῶν (εὐχομαι τελείαν ἀνάφρωσιν.) Πλοῦταρον Νέμιον (ἄς ἐλπίζωμεν λοιπόν, ὅτι αὐτὴ ἡ μεταβολὴ θά κάμῃ τακτικώτερον τὴν συγκοινωνίαν.) Φῶς τῆς Νυκτός, Κόκκινη Γραβάταν, Μαῦρο Χιόνι (ἡ Κάκια τοῦ κ. Φαίδωνος εὐχαριστεῖ πολὺ—πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα.) Μπόεμ, Μικρὸν Μουσικόν (ἐστειλε.) Παλλάδα (αἱ προτάσεις εἶνε πάντοτε πολλαὶ καὶ ὁ χώρος πάντοτε ὀλίγος: ἐνοεῖς λοιπόν τί γίνεται.) Ἀρχαίαν 'Ελλάδα (ἔτσι κ' ἔτσι· δὲν μοῦ στέλνεις κανένα ἄλλο;) Νικόλαον Η. Σ. (καλὰ, μὰ γωεὶ ψευδώνυμον δὲν ἐπιτρέπεται.) Χοῆστον Δ. (ἡ ἀνωμαλία ὀφείλεται εἰς τὰ ὀθωμανικὰ ταχυδρομεία, διότι ἐκ τοῦ γραφείου μου ἡ ἀποστολὴ γίνεται τακτικώτερον κατὰ Παρασκευὴν) 'Αναποδογυρισμένον Τριαντάφυλλο (τὸ ἔλαβα: ὁ περὶ οὗ ἐρωτῆς ἔχει ψευδώνυμον.) Μονομήτην 'Απόλλωνα (εὐχαριστῶ πολὺ.) Χιανὸν Λιμένα (ἔλαβα.) Ρευβάτουσαν Καρδίαν (μοῦ ὀφείλεις 20 λεπτά, διότι ἀντὶ τριῶν δεκαλέπτων εἶχες ἐσωκλείσει μόνον ἓν εἰς τὰ τρία τελευταῖα σου τετράδια.) Πευκοστόλιον Νησί (ναί, δύνασαι καὶ τώρα.) Καρδίαν τοῦ Παλαιολόγου (μόνον 85, ἐνῶ ἡμποροῦσε νὰ εἶνε 850) 'Αναγεννώμενον Φοίνικα (ὄχι· ἐν τῇ ἐστειλες ἄλλοτε, τὰ ἔχω.) 'Αραχνόντυτο Βουβό, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, εἰς τοὺς ὁποίους δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλου, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 'Ιουνίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 13 'Ιουνίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 27 'Ιουνίου.

238. Λεξιγράφος.

Στοὺς κατοίκους τῆς Ἀσίας ἡ ἀρχὴ, Πρόβεις ἀπλῆ εἶνε τὸ τέλος, Κ' εἰς τὸ σῶμα μας τὸ ὄλον κυριαρχεῖ Ὡς λεπτόν κ' εὐαίσθητόν του μέλος.

239. Λογοπαικτικὸς Λεξιγράφος.

Καλὰ λένε πῶς τὰ δένδρα ἔσχιον ἔχουσι βαρῦ. Καὶ τῷ ὄντι... ἔς ἕνα τέτοιο ἀπὸ κάτω ἀπεκοιμήθη. Πῶς καθέναν θά τάκούη φυσικὰ καὶ θάπορῃ Πῶς ἔς ἀρχαία πόλι τάχα με τὸν ὕπνο μετεβλήθη.

240. Αἶνιγμα.

Τάρσενικόν μου στρατηγὸς Ὑπὲρ ἔτις Ρωμαῖος, Τὸ θηλυκόν μου σκελετὸς Ἄλλα μὲ δέρμα... ἀρχαῖος. Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους

241. Στοιχειογράφος.

Ἦταν μεγάλος ποιητὴς καὶ ἔγραφε μεγάλα Μὰ ἔφανε τὴν ἔχασε τὴν ἐνδοξὴν του πέννα Κ' ἔβηνεν ἕνας ἀθλητὴς με τὴν τῶμα κεφάλαι. Μὲ κατὶ πόδια φοβερά, με στήθη ἀντριωμέναι

242. Ἀναγραμματισμός.

Κάποιος Ἀργοναυτὴς τὴν κοιλιὰ του σχίζει, Γίνεται κομμάτια... μὰ πῶς νὰ τὸ πῶ; Πάλι τότε βλέπω θάλασσας νὰ σχίζῃ, Πάνοπλο, ἀστεῖο καί... κοκκινικόν. Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ζήτου ἡ Ἑλλάς

243. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

Εἰς τῶν ἀρίστων τὴν ἀρχὴν τὸ πρῶτόν μου [εὐρύς. Δένδρον κοινόν τὸ δευτέρον, πιστεύω νὰ τὸ Τὸ τρίτον μου διάσπασμα βασιλίσα κ' ὠραία, Τὸ τέταρτον ἀπέραντος μὰ χῶρα παναρχαία. Καὶ τὸ πέμπτον, φίλε λύτα, Θὰ τὸ βρῆς μὲς 'στ' Ἄλφα-βῆτα. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυφῶρου Ὀδρενοῦ

244. Μοικῶν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος, ἐξ ἀντιθέτων.

Εὐρίσκων τὰ ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων καὶ ἀνταλλάσσων εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἓν γράμμα δι' ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τὴν αὐτοῦ, σχηματίζεις ἄλλας τῶσας λέξεις, τὰρικὰ τῶν ὁποίων νάποτελοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώπης: Νόημων, σοβαρός, ἀνήρ, ἀσχημ, χωρικὸς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους

246. Γρίφος.

Μ Μ Ροῦπολλ υ υ Μ Ο Μ Υ μ ε υ Μ υ

247. Καὶ μίαν ἔμμετρον Διαβεβαίωσιν.

Τὴν Διάπλασι στο τέλος πρέπει νὰ διαβεβαίωσω Καὶ τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου σοβαρότατος Ἦν δώσω, Ὅτι ὄλας τὰ Ἀσκήσεις μόνος μου τὰς ἔχω [κάνη] Καὶ ναυμῖα ἐξ ὄλων τούτων ξένον ἔργον δὲν [τυγχάνει.

Ἐκ τῶν τεσσάρων βραβευθέντων, τῶν ὁποίων δημοσιεύονται ἀνωτέρω Ἀσκήσεις, τίνος λέγετε νὰ εἶνε ἡ τελικὴ αὐτὴ διαβεβαίωσις;

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 17 163. Ἀντακαῖος (ἀν, τὰ, Κέως.)—164. Ὁλίετα-Δήλεια.—165. Ἰόλαος-Αἰόλος. 166. ΛΑΚΩΝ ΣΙΤΟΣ ΣΙΜΟΣ ΣΑΦΗΣ ΣΗΣΙΣ 167. Βλάσφημος γλώσσα διανοίας κακῆς ἔλεγχος. Ἡ ἀνάγκη εἶνε ἐξ ἀρχῆς, πηδᾶ πάντοτε ἐν στοιχείον.

- 168. ΝΕΑΠΟΛΙΣ (ἐνέος, ἀλλά, Πελίας, ὄσιος, Αἴνος, ἵππος, σέλας.)—169. ΠΕΡΙ-ΑΝΔΡΟΣ, (Πάρος, Ἐρμῆς, Ροδανός, Ἰόπη, Ἀσπίς, Νέλιων, Δρῦς, Ρήνος, Ὅρασις, Σόλων.)—170. Σκιάς ὄναρ ἀνθρώπος.—171. Τὰ μεγάλα ἐκ τῶν μικρῶν (Τὰ μεγάλα-ἕκτον μικρόν.)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος) ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δρ. 4 φρ. 2 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, Δευτέρα, Τρίτη, ἑκάστη δρ. 4 φρ. 3 [Αἱ τρεῖς Σειραὶ ὁμοῦ δρ. 4 φρ. 7, 50 καὶ χροσόδετοι δρ. 4 φρ. 9.] ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. 4 φρ. 3. [Χροσόδετος, δρ. 4 φρ. 3, 50]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μὲ παρὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κειμήλια τὰ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος δρος 15 λέξεις, ὁμοίως καὶ αἱ ἐπιπλέον τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ ποζία ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ἐπιλογίζεται ὡς ἕξ λέξεις ἀπλᾶ.—Αἱ μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου ἀγγελλίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Δ ΛΑΜΗ!!!—Κάτω τὰ μονοπόλια! Ζήτησαν οἱ Ἑλληνοπαῖδες τῆς Αἰγύπτου! Κάτω ὁ φετοπατριωτισμὸς! Ζήτησὴ ἡ Ἑδοχὴ τῆς Μάννας!—Ἀσκιακίτης Ὀνειροπόλος. (H, 275)

Πρώτην φοράν συγκαταλεγόμενος μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως», χαίρετὸ ἄπασαν τὴν διαπλάσιακὴν κίνησιν.—Ἀλαμάγα. (H, 276)

Κυρίαν Δέν με Μέλει συγκαίρομεθα ἐγκαρδίως.—Γλυκογράμμα, Παρζουολισμός, Γραβάτα, Μαῦρο Χιόνι. (H, 277)

Αφιεθεῖα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπιθυμῶ σχετισθῆναι μετὰ Βασιλοπούδου, ἐρωτῶσα ἂν εἶμαι δεκτὴ ὡς μέλος.—Θεὰ τῆς Ἀγάπης (D. M. en Ville). (H, 278)

Στὴν ἐορτάζουσαν φιλότιν Βασιλοπούδα ἀπέριους εὐχάς, ἕνα ἀμικροῦτερον γλυκὰ φιλικόν.—Ἰουλιέττα. (H, 279)

Ἄτρα τῆς Κυανολέου, Μυρογράφη! Νᾶσαι καλὰ τὸν Ἀβγουστο ποῦνε παχίαι αἱ μύγες. Τὸ στόμα σου ἐτρόμαξε ὄλες τὲς δεσποινίδας.—Ἀλεξανδρινὴ Καρμαγιά.

Τῆ προσφιλοτάτῃ Αἰγυπτίᾳ Βασιλοπούδῃ εὐχομαι πᾶν εὐδαίμον ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ της.—Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου.

Εἰς τοὺς ἐορτάζοντας Κωστήκην Νασιάκον καὶ Γαργαλίαν Κρήνην εὐχόμεθα ὀλαφύχως ἔτη πολλά. Καλῶς μᾶς ἤλθε, ἀγαπητὴ Ἑλπίς τῶν Δουινῶν.—Σανθὴ Μακεδονοπούλα, Μακεδονικὸς Πόθος. (H, 282)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν.—Γεώργιος Ἰατριδῆς, φοιτητῆς, Καρδίτσα. (H, 283)

Πῶς, ὦ Σαμία Ἰδανικότης, μετεβλήθης εἰς Καστελλορριζίαν; Εἶσαι καὶ ἀρνησίκατρις, ἔ; Ἐγγλέεσα! σέ συγγαίρω!—Πάσχουσα Ἑλλάς. (H, 284)

Στὴν ἀγαπητὴν μας Πρόεδρον καὶ Ὑπουργὸν Αἰγύπτου ΒΑΣΙΛΟΠΑΪΔΑ στέλλομεν τὰς ἐγκαρδίους καὶ θερμὰς εὐχὰς μας ἐπὶ τῇ ἐπιτείῳ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ της.—Ἰδανικότης, Γαζία, Φιλόνιμο, Ἀσπὴ Χιόνι, Πλυνοκουντάλα.

Στὸν ἐν Καίρῳ ἐορτάζοντα ὑποπρόξενον! τοῦ Κράτους τῶν ἀνοικτοκάρδων Βαργάνων Σναρπίαν εὐχόμεθα ἔτη πολλά.—Βασιλίσα καὶ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

Ἐπαρθῆς Χιός, ἀνγενετικὰ σκυλιὰ Κράτους! Ἀνοικτοκάρδων ἐπέθησαν εἰς ἀνακάλυψίν σου! Λοιπὸν προσοχὴ καὶ τσιμουδιά, ἀκούς;!... Σοῦτ! ἄλλως θά καταδικασθῆς καὶ θά ἀπαγοισθῆς ὑπὸ Ἀλεξανδρινῆς Καρμαγιόλας. Κλείσθητι εἰς τὸν κλωθὸν σου δι' ἕνα μῆνα μόνον.—Αἰγυπτία Βασιλοπούδα, Ἰδανικότης. (H, 287)

Ποῖς τὴν ΕΥΧΗΝ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ, Παιδιά, δὲν θά ψηφίσῃ; Χωρὶς αὐτὴν κανένας Μπορεῖ νὰ εὐτυχήσῃ; ΕΛΛΗΝΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΕΝΩΤΙΚΗ Ὑποψηφία Δημοψηφισματος τοῦ 1908

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῶ: Ἐξωτερικῶ: Ἐτησίαν... δρ. 3,— Ἐξέμηνη... > 4,50 Ἐτρίμηνη... > 2,50 Ἐπιμετρημαὶ ἀρχονταὶ τὴν Ἰην ἐκάστου μηνός. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ Τῷ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1908 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικῶ λεπ. 20. Ἐξωτερικῶ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα ἀρρηθροῦμενα ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐδραίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαζβάνειον Ἐτος 30ῶν.—Ἀριθ. 27

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΓ'.

Οἱ χωρικοὶ εἶχαν μεγάλην διάθεσιν νὰ ξυλοφορτώσουν τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ πάλιν παρενέβη ὁ Σάσας καὶ ἐφώναξε:

—Θὰ μὲ σκοτώσετε πρώτα, ἀλλὰ δὲν θά τὴν ἐγγίσετε!

—Καλὰ λέει, εἶπεν ὁ Κιρκάσιος.

—Ποῖος λοιπὸν θά τὴν τιμωρήσῃ;

—Ὁ Θεός!... Αὐτὸς μόνος τιμωρεῖ.

Οἱ χωρικοὶ τὸ ἀνεγνώρισαν, καὶ ἀπεφάσισαν μόνον νὰ διώξουν τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸ χωρίον των εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

Ὅταν διηγῆθησαν εἰς τὸν Κιρκάσιον τί ἔκαμεν ὁ Σάσας διὰ νάναχαίτησεν τοὺς πολεμοχαρεῖς νέους τοῦ χωρίου, ὁ ἀρχηγὸς τὸν συνεχάρη καὶ τῷ εἶπε:

—Σοῦ χαρίζω τὸ ἄλογόν μου. Εἶνε σπάνιον ζῷον. Οὐτε στὸν τόπον σου δὲν θά βρῆς τέτοιο.

Ὁ Σάσας ἤθελε νάρνηθῇ τὸ δῶρον, ἀλλὰ ὁ Πάρφιν τὸν ἐμπόδισε.

—Ὅχι! πρέπει νὰ τὸ δεχθῆς, εἰδεμὴ θά τὸν προσβάλλῃς.

Καὶ οὕτω ὁ Σάσας ἀπέκτησε ἄλογον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΔ'.

Πρὸς τὴν ἐστία

Τὸ φθινόπωρον ἐκλαίει μετὰ ψυχρὰ τοῦ δάκρυα, ὁ ἀνεμὸς ἐστέναζε σωρευῶν τὰ χιόνια, ἀλλὰ τὰ μεγάλα

ψύχη δὲν εἶχαν ἔλθῃ καὶ τὸ ποτάμι ἔρρεεν ἀκόμη. Ἐβράδουαζεν ἐνωρίς καὶ τὰ παιδιά ἐμαζεύοντο εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπου ὁ Σάσας τὰ ἐδιάβαζε ἢ τοῖς διηγέτο καμμίαν ἱστορίαν. Πόσας φορές μετενοεῖ τώρα διότι ἄλλοτε δὲν ἐμελέτησε πολὺ!.. Εἰς τὸ σπίτι του εἶχεν ὀλόκληρον βιβλιοθή-

κὴν εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ ἀκόπως ἡμποροῦσε νὰ λύη κάθε του ἀπορίαν, ἐνῶ ἐδῶ καὶ ἡ παραμικροτέρα γνώσις τῷ ἦτο πολὺτιμος. Οἱ μαθηταὶ του τὸν ἐτριγύριζαν μετὰ δλάνοικτα μάτια καὶ δὲν ἐχόρταιναν νὰ τὸν ἀκούουν.

Ἄλλὰ καὶ οἱ γονεῖς, πού ἤρχοντο κάποτε διὰ νὰ παίρουν τὰ παιδιά των διὰ τῆς βίας, εἰς τὸ τέλος ἐγλυκαίνοντο καὶ οἱ ἴδιοι μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Σάσα, καὶ ἐκάθηντο εἰς τὰ θρανία καὶ τὸ μάθημα παρετείετο ἀργά...

Ἐπὶ εἰπεροῦσαν αἱ ἐβδομάδες, καὶ ὁ Σάσας μόνον ὅταν εὐρίσκετο μόνος, ἠσθάνετο τὴν ἐρημίαν του.

Ἡ ζωὴ του ἦτο τώρα σκόπιμος, εἶχεν ὄσσην ἐργασίαν ἤθελε, ἀλλὰ ἡ καρδιά του δὲν ἦτο ἡσυχὴ καὶ ἡ παλαιὰ ἐκείνη πληγὴ τοῦ ἐπονοῦσεν ἀκόμη.

Ἄλλ' ἦτο δυνατὸν νὰ λησμονῆσῃ τὸ σπίτι του, τὴν μητέρα του; Τὴν ἐφαντάζετο ἐκεῖ κάτω ὀλομόναχην, νὰ περιφέρεται εἰς τὰ φωτισμένα δωμάτια, κατὰ τὰς μακρὰς ἐσπέρας τοῦ φθινοπώρου, καὶ νὰ τὸν ἐνθυμῆται μετὰ πόνον... Τώρα, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ἠλογοφροῦσαν. Κ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχε λάβῃ ἀπὸ τὴν μητέρα του μίαν ἐπιστολήν, πολυσέλιδον, σχεδὸν ὅσον τετράδιον, καὶ πυκνογραμμένην. Πόσα τοῦ ἔγραφε! Ἐφαινότο ἡσυχὴ, εὐχαριστημένη, ἀλλ'

«Ἐπὶ τὰ ἔγνη τοῦ Σάσα...» (Σελ. 198, στ. α'.)

ἀπὸ κάτω ἀπὸ κάθε γραμμὴν, ἀπὸ κάθε λέξιν, ἀναγινώσκω... ἢ λύπη τῆς καὶ ἢ στενοχωρία. "Ἄν ἠμποροῦσε, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ παντός τὸ χωρίον, νὰ ὑπάγῃ δι' ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ σπίτι του, νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα του καὶ πάλιν νὰ ἐπιστρέψῃ!..."

Τώρα δὲν εἶνε τόσο δύσκολον ὅσον ἦτο τότε... Πρῶτον ὁ δρόμος εἶνε εὐκολώτερος... ἢ ἄμμος τῆς στέππας εἶνε σκεπασμένη με χιόνια... ἔπειτα ἔχει καὶ ἄλλον τῶρα... "Ὅποτε θέλει εἰμπορεῖ νὰ τὸ σελλώσῃ καὶ νὰ φύγῃ... Εἰμπορεῖ μάλιστα νὰ τὸ πῇ καὶ τοῦ Πάρφιν, καὶ νὰ πάρῃ μαζί του κ' ἕνα τουφέκι, διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειαν.

Καὶ ἀφοῦ τὰ ἐσυλλογίσθη καλά, ὁ Σάσας ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ὀριστικῶς. Μίαν ἡμέραν ἔπραξε τὸν Βάσκαν καὶ τοῦ εἶπε :

— "Ἄν τῶν δὲρῆς, Βάσκα, τί σκοπεύω νὰ κάμω ;

- Τί ;
— Μάντευσέ το !
— Κανένα δίχτυ νὰ πιάνῃ ἀρκουδές ;
— "Ὅχι.
— Νὰ δείρῃς τὸ Σαμσόνκα ;
— Οὔτε.
— Τί λοιπόν ;
— Νὰ σοῦ πῶ : 'Ἀντίο, Βάσκα !
— Κ' ἔπειτα ;
— Τίποτ' ἄλλο. 'Ἀντίο, Βάσκα !

— "Ἄ ! πάλι θέλεις νὰ μᾶς τὸ σκάσης ; ! Μ' αὐτὴ τῆ φορά, νὰ τὸ ξέρῃς, δὲν θὰ φανῶ τόσο κουτός... Ὅσα τὸ πῶ τοῦ Πάρφιν !

— Μπορεῖς νὰ τοῦ τὸ πῆς. 'Εγὼ δὲ θὰ φύγω κρυφά.

— Τότε δὲ θὰ τὸ σκάσης... θὰ φύγῃς μόνο...

— Ἀπλούστατα : "Ἄλογο ἔχω, θὰ πάρω κ' ἕνα τουφέκι καὶ θὰ φύγω.

- Λές νὰ σάφισουν ;
— Μὰ δὲ θὰ λείψω πολὺ. Σὲ δυὸ ἐβδομάδες θὰ γυρίσω.

— Θέλεις νὰ ἰδῇς τὴν μητέρα σου... Δίχου ἔχεις... ἔπειτα ἔχεις τόσο καιρὸ νὰ φᾶς καλὸ φαί !

— "Ὅλο τὸ φαί ἔχεις 'εἰς τὸ νοῦ σου καὶ νομίζεις πῶς κ' ἐγὼ αὐτὸ συλλογίζομαι. Δὲ ντρέπεσαι ! ἄμα πεινᾷ κανεὶς, ὅλα τὰ φαγητὰ εἶνε καλά.

— Ὅσα πάρῃς καὶ τὸν Κολοβό ;
— Ἐννοεῖται. Μπορεῖ ποτὲ νὰ χωρισθῶ τὸν Κολοβό ;

— "Ἐ, ἀφοῦ θὰ πᾶς με ἄλογο... Ὅρκισου μου ὅμως πῶς θὰ γυρίσης !

— Γιατί νὰ ὀρκισθῶ ;

— "Ὅχι, θέλω νὰ ὀρκισθῆς. Πές : "Νὰ μοῦ βγοῦν τὰ μάτια ἂν σοῦ λέω ψέματα !"

— Καλὰ λοιπόν, νὰ μοῦ βγοῦν τὰ μάτια.

— Ἐρεῖς γιατί ; Γιατί ἂν εἶνε νὰ γυρίσης ἀλήθεια, ἔρχομαι μαζί σου κ' ἐγώ.

— Μὰ τὸ ἄλογο μου θὰ μπορῇ νὰ σηκώνῃ τρεῖς ; σένα, ἐμένα καὶ τὸν Κολοβό ;

— Μπᾶ ! γυρεύω τοῦ Πάρφιν καὶ μοῦ δανεῖζει ἕνα ἄλογο. Δὲν τὰ χρειάζονται αὐτὴ τὴν ἐποχὴ.

— "Ὅταν τὰ παιδιὰ ἐγύριζαν εἰς τὸ σπίτι, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦτο εἰς τὸ τραπέζι.

— "Ἐλεγα πῶς θάρῃστε, τοῖς εἶπεν ὁ Πάρφιν.

— Στὴν ἐξοχὴ δὲν ἀργεῖ κανεὶς ποτέ, ἀπεκρίθη ὁ Βάσκας. Γιατί 'εἴτῃ κοιλιὰ του ἔχει ἕνα κουδουνάκι ποῦ κουδουνίζει κάθε ὥρα : ντίγκ !... ντίγκ !... πεινᾷ !...

Καὶ ἔξαφνα :

— "Ἄν ξέρατε τί σοφίσθηκε πάλι ὁ Σάσας !

— Γιατί βιάζεσαι ; τὸν διέκοψεν ὁ Σάσας. 'Εγὼ εἶχα σκοπὸ νὰ τὸ πῶ μετὰ τὸ γεῦμα.

— Μὰ τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ Πάρφιν.

— Ὁέλω νὰ πάω 'εἴτῃ μαμμά, νὰ μείνω καμνὶα δεκαπενταρτὰ ἡμέρες.

— Νὰ πᾶς, παιδί μου. Ἄλογο ἔχεις, ἄντρας εἶσαι τώρα, μπορεῖς νὰ πᾶς ὅπου σοῦ ἄρεσει.

— Κ' ἐγὼ θὰ φύγω μαζί με τὸ Σάσα, ἐδήλωσεν ὁ Βάσκας.

— Ἐννοεῖται, ὁ Σάσας δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ χωρὶς ἐσέ.

— "Ἡθελα μόνο νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσης ἕνα ἄλογο... Ἐννοια σου, θὰ τὸ προσέχω.

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, εἶσαι καλὸ χωριατόπουλο ἐσύ !... Ὅσα σὰς συνοδεύσω ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους καὶ ἀπὸ κεῖ θὰ σὰς δείξω τὸ δρόμο.

Καὶ ὁ Πάρφιν, συλλογισμένος, ἐκύταζε τὸν Σάσαν με βλέμμα γλυκὺ καὶ μελαγχολικόν.

— Ἀλήθεια, πρέπει νὰ πᾶς νὰ παρηγορήσῃς τὴν μητέρα σου... Ὅσα στενοχωρεῖται μονάχη τῆς.

— Ἡ Μελανία ἤρῃσε νὰ κλαίῃ.

— Γιατί κλαίεις ; τῆς εἶπεν ὁ Σάσας. Ὅσα ξαναγυρίσω.

— Ἡ Μελανία δὲν ἀπεκρίθη λέξιν.

— Ναι, τώρα πᾶ εἶσαι ἄντρας, ὑπέλαβεν ὁ Πάρφιν... Ἡθελες ἐδῶ καὶ δὲν ἤξερες νὰ κάμῃς μόνος σου τὸ παραμικρό. "Ὅταν σὲ εἶδε ὁ θεὸς σου... δηλαδή, θέλω νὰ πῶ, ἂν σ' ἔδλεπε τώρα ὁ θεὸς σου, θὰ ἔμενε πολὺ εὐχαριστημένος. Ἡ ἐξοχὴ σὲ ὠφέλησε πολὺ καὶ σ' ἔμαθε νὰ ζῆς... Ἀλλὰ καὶ σὺ ὠφέλησες ἐμᾶς καὶ κάτι μᾶς ἔμαθες... Νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς δὲ θὰ σὲ ξεχάσουμε ποτέ.

— Ἡ φωνὴ του ἔτρεψεν ὀλίγον...

— Μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ κανεὶς σὲ δυὸ ἐβδομάδες ! ἀπεκρίθη ὁ Σάσας, μὴ ἐνωῶν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ'

Ἀπερόπτος συνάντησις.

Τὴν νύκτα ὁ Σάσας ἐξύπνησε πολλὰς φορὰς.

Ἐδλεπε διὰ τῆς φαντασίας τὴν μητέρα του, με τὰ γλυκὰ τῆς ἐκεῖνα μάτια, ποῦ τόσον συγνὰ ἐγέμιζαν δάκρυα, ὅσα κίς τὸ παιδί τῆς—ὁ ἄλλοτε Σάσας—τῆς ἐπροξενούσε λύπην... Πῶς θὰ χαρῇ νὰ τὸν ἰδῇ τώρα, ποῦ ἄλλαξε τόσον πολὺ ! Δὲν θὰ φοβῆται πλέον δι' αὐτόν. "Ἐμαθε νὰ ἐργάζεται, ἔμαθε νὰ ζῆ...

Ἐσηκώθη τὸ πρῶτ' εὐδιάθετος.

Ἐκτυποῦσαν τὴν θύραν του. Φωναὶ παιδικαὶ ἀπέξω τὸν ἔκραζαν.

— Σαμσόνκα... ἐσύ εἶσαι ;... Καὶ ὁ Στέφανος ; καὶ ὁ Πέτρος ;

— Ἀλήθεια μᾶς φεύγετε ;

— Ναι... μὰ δὲν θὰ λείψω πολὺ.

— Μὲ τὸ Βάσκα ;

— Ναι.

— Καὶ τί θὰ γίνουμε χωρὶς ἐσέ ;

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τὸν εὐχαρίστησαν πολὺ. Ἀλήθεια, εἶχε γίνῃ ἀπαραίτητος... ἢ ἀπουσία του δὲν θὰ παρήρηχτο ἀπαρατήρητος...

— Ὅσα διαβάσετε καὶ χωρὶς ἐμέ. Ὁ Σαμσόνκας θὰ πάρῃ τῆ θέσι μου.

Οἱ δύο φίλοι ἐκαβαλλίκευσαν. Ὁ Πάρφιν καὶ οἱ υἱοὶ του θὰ τοὺς συνώδευαν. Ἡ Μελανία ἔκλαιε διπλόνουσα τὰ ψωμιά καὶ τὰ κρέατα τοῦ ταξιδιοῦ.

— Μὴν κλαίς, θὰ γυρίσω !

'Ἀλλ' ἡ Μελανία δὲν ἀπεκρίνετο κ' ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ. Αὐτὴ ἤξευρε καλλίτερα ἀπὸ τὸν Σάσαν ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ ἢ ὄχι.

Ἐξεκίνησαν. Τὸ δάσος, με τὴν χειμερινὴν του στολὴν, ἦτο ἤρημον, σιωπηλόν. Φύλλον δὲν ἐκινεῖτο. Οἱ ταξιδιώται μᾶς τὸ διέσχιζαν ἐντὸς ὀλίγου. Καὶ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ τέλος, ὁ Πάρφιν ἔξαφνα ἐσταμάτησε.

— Λοιπόν, Σάσα καὶ Βάσκα, στὸ καλὸ. Ὁ Θεὸς μαζί σας !

Ἐπέξουσεν ὄλοι.

— Ἐλάτε νὰ φιληθοῦμε. Γιατί ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ἂν θὰ ξαναϊδωθοῦμε. Εἶμαι γέρος... μπορεῖ νὰ μὴ μ' εὔρετε καὶ ζωντανῶ.

Ἡσπάζθη τὸν Σάσαν καὶ τὸν Βάσκαν καὶ τοὺς εὐλόγησε.

— Πηγαίνετε τώρα... πηγαίνετε εἰς τὸ μεγάλο κόσμο, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε καὶ τὸ χωριουδάκι μας... Πῆτε 'στὸν Ἀλέξη Λούδοβιτς ὅτι ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου.

— Μὰ ποῦ θὰ τὸν ἰδῶ ; ἠρώτησεν ὁ Σάσας.

— Δὲν ξέρω... Βλέπετε κείνον-ἐκεῖ τὸν καπνὸ, πέρα στὴ στέππα ;... Νὰ πᾶτε ἴσια 'κεῖ... Ἄμα νυκτώσῃ, θὰ ἰδῆτε φῶς... Γεῖά σας, παιδιὰ, στὸ καλὸ.

"Ὁ Θεὸς μου ! Αὐταὶ λοιπὸν αἱ στέππαι πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἦσαν τόσο φλογεραὶ ; Ἐδῶ ὁ Σάσας ἐκινδύνευε νάποθάνῃ ἀπὸ τὴν ζέστην καὶ ἀπὸ τὴν δίψαν ;... Ἐνας ἀέρας ὑπέφυγος καὶ καθαρὸς ἐσάρωνε τὴν λευκὴν ἐκείνην ἔρημον, καὶ ἐγέμιζε τὸ στήθος με κάτι δροσερόν, ὑγιεινόν καὶ ζωογόνον. ("Ἐπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΓΚΡΙΤΟΥ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ,"

Ὁ κ. Ι. Μαγκριώτης, διευθυντῆς τῆς ἐν Θεραπεῖσις Κωνσταντινῶν πόλεως Ἑλληνικῆς Σχολῆς, ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ Γένους παιδαγωγῶν καὶ ἐκ τῶν ἐνθεροτέρων φίλων τῆς «Διαπλάσεως», πολλὰ ἐνεργήσας ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ τούτου καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς του ἐγγράφας συνδρομητὰς, ὡς ἐξῆς ἀπαντᾷ εἰς εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Διαπλάσεως» : «Ἐν Θεραπεῖσις, τῆ 17 Μαΐου 1908.»

«Ἐξίτιμὲ κ. Διευθυντά,

«Ἐλαβον τὴν τελευταίαν ἡμῶν ἐπιστολὴν καὶ σὰς εὐχαριστῶ διὰ τοὺς φιλόφρονας ἡμῶν λόγους. Σὰς βεβαίως ὅμως, διὸ ἔτι καὶ ἂν ἔπραξα καὶ πρᾶττα ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως, τὸ πρᾶττα οὐχὶ δι' ἄλλους λόγους, ἢ ἂν ἐπιγνώσει τῆς μεγίστης ἠθικῆς, πνευματικῆς καὶ ἠθικοπλαστικῆς ὠφελείας, τῆς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ εὐπροεπεισίου ὄντως περιοδικοῦ Σας προοιγνομένης τῆς νεολαίᾳ ἡμῶν.

«Ἀπορῶ δὲ τῆ ἀληθείᾳ πῶς δὲν καταρωθῶθῃ μέχρι τοῦδε νὰ φθάσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν εἰς ὃ ἡμεῖς ὀφείλατε ὄχιον πρὸς πολυτελεστέρων τῆς Διαπλάσεως ἔκδοσιν. Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι ἔπρεπε μέχρι τοῦδε νὰ καταλήψωμεν ὅσοι πάντες ἄγωνίαν ἑλληνικὴν διὰ τῆς Διαπλάσεως, καταλλήλως πρὸς τοῦτο κατηρόντες γονεῖς τε καὶ τέκνα. Ἄλλ' ὡς ἔχουσι δυστυχῶς τὰ ἡμέτερα, περὶ ὅλων ἐπουσιῶδη τυρβάσομεν, παραμελοῦντες τὸ σπουδαιότερον, δηλ. τὴν διάπλασιν καὶ διαμόρφωσιν τῆς καρδίας τοῦ μικροκόσμου ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων.....

«Διατελῶ μετὰ τῆς προσηκούσης πρὸς Ὑμᾶς ὑμῆς καὶ ὑπολήψεως.

«Ὅλος Ὑμῶντος ἰ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ»

Καὶ ἡ μὲν ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ι. Μαγκριώτης λέγει αὐτὰ. Ἡμεῖς δὲ τί ἔχομεν εἰς ἀπάντησιν ; Τὸ δυσάρεστον, τὸ πολὺ δυσάρεστον γεγονός, ὅτι οὔτε με τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας τοῦ ξεσπαθώματος μέχρι τέλους Μαΐου, ΔΕΝ καταρωθῶθῃ νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς συνδρομητῶν, διὰ τὴν

πολυτελῆ ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ. Ὅσα τὸ ἰδῆτε, ὅταν εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον θὰ δημοσιευθῇ ἡ κίνησις τοῦ ξεσπαθώματος. Ὅσα τὸ ἰδῆτε καὶ ὁ κ. Μαγκριώτης, καὶ βεβαίως θάπορῃς περιεσσότερον ἂν ὅσον φαίνεται ἀπορῶν εἰς τὴν τόσῳ τιμητικὴν καὶ κολακευτικὴν δι' ἡμᾶς ἐπιστολὴν του.

Καὶ ἡμεῖς, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀποροῦμεν.

Πόσοι ἔλαβαν μέρος ὡς τώρα εἰς τὸ ξεσπαθώμα ; Διακόσιοι ; τριακόσιοι ; τὸ πολὺ. Καὶ ὅμως οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» ἀριθμοῦνται κατὰ μονάδας... χιλιάδων. Τί ἔκαμαν λοιπὸν τόσο ἄλλοι ;... «Οἱ δὲ ἄλλοι ποῦ ; » καθὼς ἠρώτα μίαν φαρὰν καὶ ὁ Χριστὸς...

«Ὅσοι καὶ ἂν εἶνε ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἐξαίρεσωμεν, εἴτε διότι ἐνήργησαν ἄλλ' ἀπέτυχαν, προσκόψαντες κατὰ τῆς ἀδιαφορίας τοῦ κοινοῦ, εἴτε διότι ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς ἡλικίας των ἢ ὡς ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ζοῦν δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐνεργήσουν ἀποτελεσματικῶς, πάλιν μένει ἕνας μεγάλος, πολὺ μεγάλος ἀριθμὸς συνδρομητῶν μας, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ διαφύγῃσαν.

Δὲν εἶνε λυπηρότατον αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ;... Τόσον δύσκολον ἦτο νὰ ἐνεργήσουν καὶ αὐτοὶ διὰ νὰ ἐγγράψουν τοὺς ἀλλοίους ἕνα νέον συνδρομητὴν ; Τί θὰ τοῖς ἐστοίχιζε ; Ὀλίγον κόπον, ζῆλον καὶ φροντίδα. Ἀλλὰ πόσῳ μεγάλον θὰ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα, πόσον εὐχάριστον δι' ὅλους καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους !...

Δὲν τοὺς συνεκίνησε τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο τὸ εὐγλωττον τοῦ κ. Κατζίδακι, τὸ ὁποῖον ἠλέκτρισε πραγματικῶς τοὺς ξεσπαθώσαντας. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ τοὺς συγκινήσῃ ἢ με τὸσον πόνον γραμμῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Μαγκριώτης. «Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι», λέγει ὁ κ. Μαγκριώτης, πρέπει νὰ κατηχοῦν τέκνα καὶ γονεῖς. Ἄλλ' οἱ ἴδιοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως», βοηθούμενοι καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, οἱ ὅποιοι καλῶς γνωρίζουν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ὠφέλειαν τοῦ περιοδικοῦ μας, δὲν εἶνε ἴσως πολὺ καταλλήλοτεροι διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς κατηχῆσεως ; Ἀρκεῖ νὰ θελήσῃσαν εὐλικρινῶς, με τὴν καρδίαν των, νὰ ποσάλοιν, πρὸς στιγμὴν ἔστω, αὐτὴν τὴν ἀδιαφορίαν, κατὰ τῆς ὁποίας προσκόπτει κάθε εὐγενὴς προσπάθεια.

Ὅσα δοθῇ παράτασις τῆς προθεσμίας τοῦ ξεσπαθώματος με τὸν ἴδιον σκοπὸν. Καὶ ἴσως ἡ ἐποχὴ, τώρα τὸ καλοκαίρι, μετὰ τὰς ἐξετάσεις, ὅταν τὰ παιδιὰ καὶ θέλοιν νὰ διαβάσουν, εἶνε καταλλήλοτερα διὰ ξεσπαθώμα ἀποτελεσματικόν. Καὶ ἂν οἱ συνδρομηταὶ μας, με νέον ἐνδιαφέρον, με νέον ζῆλον, ἀποφασίσουν νὰ ἐργασθῶν, τὸ σκεδῖόν μας θὰ πραγματοποιηθῇ. Διότι, ἄλλως τε, δὲν

λείπει ἀκόμη καὶ πολὺ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ἐπισημασθέντες ὅτι ἀπ' ὄλους τοὺς μήνας, ἢ παιδικὴ ἢ ἡλικία δὲ γῶτερον ἀγαπᾷ τὸν Ἰούνιον. Κρίνω τοὺς ἀρχιστοὺς ἐξ ὅσων ἐνθυμούμαι ἀπὸ τὰ παιδικὰ χρόνια τὰ ἰδικὰ μου, νομίζω δὲ ὅτι ἐκτοτε δὲν μετεβλήθησαν τὰ πράγματα καὶ τόσον πολὺ...

Ἡ ἀντιπάθεια αὐτὴ κατὰ τοῦ Ἰουνίου δὲν ἔχει σχέση με τὴν μεταβολὴν τῆς ἐποχῆς. Εἶνε ἀληθές, ὅτι με τὸ τέλος τοῦ Μαΐου τελειώνει καὶ ἡ ἀνοιξίς, ἢ γλυκυτάτη ὥρα τοῦ ἔτους, καὶ ἀρχίζει τὸ θέρος με τοὺς κάσωνας καὶ τοὺς αὐχμούς του... Βλέπω τώρα ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου τὸ μεσημεριάτικον ἀθηναϊκὸν τοπίον. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ θέρος εἰσέβαλε πρὶν τοῦ ἐπιτραπῆ νομίμως, με τὴν ἄδειαν τοῦ Καζαμιά. Εἶνε ἀκόμη Μαῖος καὶ ὅμως ὁ ἥλιος καίει ὅπως τὸν Ἰούλιον.

Ἐξηράνθησαν πρὸ πολλοῦ τὰ σμάραγδα τῶν λάφων, καὶ τὸ χῶμά των, τὸ πρὶν κοκκινωπὸν, ἐξάσπρισε τώρα ὡς νὰ ἐψήθη εἰς κάμινον. Καὶ ὁ οὐρανὸς ἀκόμη τῆς ἡμέρας ἔχασε τὸ ὠραῖον, τὸ ζωηρὸν κυανοῦν του χρώμα, καὶ τώρα ἀπλώνεται ἐξέθωρος, σκονισμένος, εἰς μέρη μέρη ἀσπριδερός, ὡς ὑφασμα ποῦ ἐξέβαψεν ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ἡ ἐξοχὴ καὶ ἡ πόλις πυρπολεῖται ἀδυσωπῆτως ἀπὸ τὴν ὥραν ποῦ θὰ προβάλλῃ ἕνας ἀγριὸς καὶ φλογερὸς ἥλιος ἄνωθεν τοῦ Ἰμμητοῦ καὶ ὅταν βλέπω κανοῦς ἀπὸ φούρνους καὶ ἀπὸ σπιτία, ναναβαίνουον πυκνοὶ καὶ βραδεῖς, ἀδιατάρακτοι ἀπὸ κάθε πνοήν, καὶ νὰ κηλιδῶνουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ τοπίον με μεγάλας χρυσοφαίους κηλίδας, μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ καίεται καὶ καπνίζει... Τί διαφορά ἀπὸ τὸ τοπίον, τὸ ὁποῖον ἐδῶκα πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν, με τοὺς λόφους τοὺς σκεπασμένους ἀπὸ ὠραίους ὠχροπρασίνους τάπητας, με τὸν οὐρανὸν κυανῆς καθαρῆς οὐρανό, καὶ με τὴν διαυγῆ ἀτμόσφαιραν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔπαυον νὰ καθαρίζουν ἀπὸ κάθε κηλίδα ἀτμοῦ ἢ καπνοῦ αἱ δροσεραὶ τοῦ ἔαρος πνοαὶ !...

Τὸ θέρος ἦλθε κ' ἐγκαθιδρόθη. Καὶ ὅταν διαβάσω εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι εἰς τὴν Ρωσσίαν χιονίζει ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τὰς πόλεις, καὶ ὅτι εἰς τὴν Πετρούπολιν τὰ ἔλκυθρα δίδουν καὶ παίρνουν,—βλέπω ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυ-

ρόν μου τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, σκου-
πίξω τὸν ἰδρωτὰ μου, σταυροκοποῦμαι
καί... ζῆλεύω τοὺς Ρώσους.

Ἄλλ' ὅσον δυσάρετος καὶ ἂν εἶνε
ἡ αἰφνιδια αὐτῆ μεταβολῆ τῆς ὥραιας
ἀνοίξεως εἰς τραχὺ θέρος, δὲν εἶνε καὶ
ὁ κυριώτερος λόγος τῆς ἀντιπαθείας τῶν
παιδιῶν πρὸς τὸν πρῶτον θερινὸν μῆνα.
Ὁ Ἰούλιος αὐτός, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα
ἄδωρα δῶρά του, τοῖς φέρει καὶ τὰς ἐξε-
τάσεις. Καὶ κάτι ὀχληρότερον ἀκόμη:
τὴν μελέτην τῶν ἐξετάσεων. Διότι ἂν
διὰ τοὺς περισσοτέρους, αἱ ἐξετάσεις
εἶνε μία ἐορτὴ καὶ ἕνας θρίαμβος, ἡ με-
λέτη ὅμως τῶν ἐξετάσεων εἶνε δι' ὅλους
ἕνα μαρτύριον καὶ μία ἀγωνία... Νὰ
εἶνε ὑποχρεωμένοι κανεὶς εἰς ὀλίγας
ἐβδομάδας νὰ ἐπαναλάβῃ ὅ,τι ἔμαθεν
εἰς τὸ διάστημα ἐνὸς ἔτους! Καὶ μὲ
αὐτὴν τὴν ζέστην! Καὶ ἀκόμη ὑπὸ τὸ
κράτος τοῦ φόβου, τὸν ὅποιον τῷ προ-
ξενεῖ τὸ φάσμα τῆς ἐγγιζούσης δοκιμα-
σίας!.. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν
εἶνε καθόλου εὐχάριστον... Ἄλλὰ πρί-
πει νὰ μοῦ ὁμολογήσετε καὶ σεῖς, ὅτι
δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κάμῃ κανεὶς διαρ-
κῶς, αἰωνίως, εὐχάριστα καὶ διασκεδα-
στικά. Αὐτὰ ἔχετε καιρὸν νὰ τὰ κάμετε
καὶ νὰ τὰ χαρῆτε μετὰ τὰς ἐξετάσεις—
ἂν, ἐννοεῖται, θὰ εἶνε ἐπιτυχεῖς. Ἄλλὰ
τὰ καλὰ κόποις κτῶνται, λέγει ἡ τε-
τριμμένη καὶ μεγάλη ἀλήθεια. Καὶ διὰ
νὰ φθάσετε εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυ-
χίαν ἐνὸς θρίαμβου, πρέπει τὸν Ἰούλιον
αὐτὸν—τὸν ἀντιπαθητικὸν σας—νὰ κο-
πιάσετε, νὰ στενοχωρηθῆτε, νὰ βασανι-
σθῆτε, νὰ κλεισθῆτε, νὰ μελετήσετε
καί... νὰ λιγνεύσετε. Δὲν πειράζει ἔ-
χετε καιρὸν νὰ παχύνετε κατόπιν!..
Δὲν ὑπάρχει, ξεύρετε, τονωτικώτερον
φάρμακον καὶ ἀσφαλέστερον παχυντικόν,
ἀπὸ τὴν ἥσυχον συνειδησιν, ἀπὸ τὴν
συναίσθησιν ὅτι ἐξεπλήρωσε κανεὶς τὸ
βαρὺ του καθήκον...

Ἄλλὰ διατὶ σὰς τὰ λέγω τώρα αὐτὰ;
Ἀπλούστατα διότι αὐριον ἀρχίζει ὁ
Ἰούλιος.

Ἐντελῶς δηλαδὴ διὰ τὸν τύπον.
Διότι σεῖς αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ξεύ-
ρετε πλέον «πεταχτὰ κί ἀνάκατα» ποῦ
λέει ὁ λόγος. Δὲν ἔχετε καμμίαν ἀνάγκην
νὰ σὰς προτρέψῃ κανεὶς νὰ μελετήσετε
διὰ νὰ ἐπιτύχετε εἰς τὰς ἐξετάσεις, διότι
γνωρίζετε καλὰ ὅτι καὶ καθήκον σας
εἶνε καὶ συμφέρον σας. Χρόνια τώρα μᾶς
ἔχετε συνειθίσῃ μετὰ τὰ ἄριστά σας καὶ
μετὰ τὰ λίαν καλλῶς. Παρακάτω ποτέ τὰ
παιδιά τῆς «Διαπλάσεως», ἀπὸ τὸ Δη-
μοτικὸν ἕως τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ θεω-
ροῦν ἐντροπὴν τῶν νὰ πάρουν μικρότε-
ρον βαθμὸν. Τῆ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ
εἰς τέτοια παιδιὰ; Νὰ τοῖς εὐχθῆ κα-
λὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις; Καὶ
αὐτὸ θὰ ἦτο περιττόν...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Πολλὰ καὶ διάφορα ἔλεγαν γιὰ τὸ λαμπρὸν παλάτι. Ἐλεγαν πῶς κατοί-
κουσε κεῖ-μέσα μιὰ βασιλοπούλα πεντάμορφη, καὶ πῶς ὅποιοι κατώρθωνε
νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ, θὰ τὴν ἐπαινε γυναικῶ καὶ θὰ ἐγίνετο ὁ μεγαλιτέ-
ρος ἄρχοντας τοῦ κόσμου. Μὰ μ' ὅλ' αὐτὰ,
κανένας δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πάρῃ τὸν ἐπικίν-
δυνο δρόμον ποῦ ἔβγαινε εἰς τὸ παλάτι.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, εἰς τὴν μεγάλην πολιτείαν,
ζοῦσε κ' ἕνας πτωχὸς μπαλωματῆς, ποῦ ἔδου-

λενε πολὺ κ' ἐκέρδιζε ὀλίγο. Ὁ μπαλωματῆς αὐτὸς εἶχε
κ' ἕνα γυιό, ποῦ τὸν ἔλεγαν
Νίνο. Πολλὲς φορὲς ὁ μι-
κρὸς Νίνος ἀκούσε τὰ θαυ-
μάσια ποῦ ἔλεγαν γιὰ τὸ
παλάτι. Καὶ ἅμα μεγάλωσε
κ' ἔγινε ἄνδρας, ὁ γυιὸς τοῦ μπαλωματῆ εἶπε εἰς τὸν πατέρα του καὶ εἰς τὴν
μητέρα του, πῶς εἶχε σκοπὸ, μετὰ τὴν εὐχὴν τους, νὰ πάρῃ τὸ δρόμον καὶ νὰ
πολεμήσῃ νὰ φθάσῃ ὡς τὸ παλάτι τῆς πεντάμορφης βασιλοπούλας.

Κλάματα, παρακάλια, συμβουλές, φοβέρες, ὅλα τοῦ κάκου ἐπῆγαν. Χρυσὸ
τὸν ἔκαμαν, ποῦ λέει ὁ λόγος, μὰ νὰ τὸν κρατήσουν δὲν μπόρεσαν. Κ' ἔτσι
μιὰ μέρα, ὁ Νίνος ντύθηκε καλὰ γιὰ ταξεῖδι, ζώστηκε ἕνα σπαθὶ κ' ἕνα
μαχαῖρι, καὶ τὰ δυὸ καλὰ τροχισμένα, ἔκαμε τὸ σταυρὸν του κ' ἐξεκίνησε.

Ὅλη ἡ πολιτεία μαζεῦθηκε εἰς τὸ λόφον γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ γενναῖο παλληκάρι
ποῦ θάφηφουσε τόσα θεοῖα. Καὶ ὁ Νίνος, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε ἐκεῖ τοὺς
γέροντας γονεῖς του καὶ πῆρε τὴν εὐχὴν τους, κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ
λόφου, καὶ τράβηξε ἴσια κατὰ τὸ παλάτι.

(Ἐπετα συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΛΟΓΟΣ ΕΤΚΛΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΡΙΟΛΟΓΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Μόνον ὁ λαός, ἐργάται καὶ μι-
κρέμποροι, τὸ ἴθαγενές ἐν γένει στοι-
χεῖον, ἦτο μᾶλλον εὐνοϊκὸν καὶ διατε-
θειμένον νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Νικολέφ
κατὰ τῶν διωκτῶν του, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκ
φυλετικῆς συμπαθείας, διότι καὶ οἱ ὑπε-
ρασπισταὶ αὐτοῦ, κατὰ βάθος, δὲν ἦσαν
πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀθωότητός του.
Ἄλλὰ καὶ τί ἔμπορῶσαν νὰ κάμουν οἱ
πτωχοὶ αὐτοῦ ἄνθρωποι; Μὲ τὰ μέσα
τὰ ὅποια διέθετον οἱ ἀδελφοὶ Γιοχάουζεν
καὶ τὸ κόμμα των, ἦτο εὐκόλον νὰ τοὺς
πάρουν μετὰ τὸ μέρος των, νὰ προκαλέσουν
ταραχάς, καὶ οὕτω νὰ ἐξαναγκάσουν τὸν
διοικητὴν νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς ἀλαί-

κῆς ἐξεγέρσεως, κατὰ τῆς ὁποίας θὰ
ἦτο ἐπικίνδυνον νάντιταχθῇ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθέως συνταρα-
σομένης πόλεως, μολοντί τὸ πρῶ-
στιον διεσχίζετο ὀλονεν ὑπὸ πλήθους
ἀστῶν καὶ ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ—προθύ-
μων πάντοτε νὰ ὑπηρετήσουν τὸν πλη-
ρόντονα...—καὶ μολοντί ἐγίνοντο καὶ
συλλαλητήρια ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας του,
ὁ Δημήτριος Νικολέφ διετρεῖ ἀγέρωχον
ψυχραιμίαν, ἀληθῶς καταπληκτικὴν. Ὁ
ιατρός Χαμίν, τῆ παρακλήσει τῆς Ἰλ-
κας καὶ τοῦ Ἰωάννου, ἀνέλαβε νὰ τὸν
πέισῃ νὰ μὴ ἐξέρχεται. Ἐπῆρχε φό-
βος νὰ προπηλακισθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς,
ἴσως καὶ νὰ κακοποιηθῇ... Ὁ καθηγη-
τῆς τὸ παρεδέχθη καί, χάριν τῶν τέκνων
του, ἔμεινε κλεισμένος εἰς τὴν οἰκίαν,
εἰπέρ ποτε ὅμως ἀκοινώνητος, καὶ ὥρας
ὀλοκλήρους διερχόμενος μόνος εἰς τὸ

σπουδαστήριόν του. Μαθήματα δὲν ἔ-
διδε πλέον, οὔτε κατ' οἶκον οὔτε ἐξω.
Δὲν ὤμιλει σχεδὸν διόλου, δὲν ἠύχαρι-
στεῖτο οὔτε νὰ τῷ ὀμιλοῦν, καὶ δὲν ἔκα-
νε κανένα ὑπαινιγμὸν περὶ τῆς «ὑπο-
θέσεως». Τὸ ἠθικόν του εἶχεν ἀλλοιωθῆ
ἐπαισθητῶς καὶ τὰ τέκνα του, καθὼς
καὶ οἱ φίλοι του, ἀνησυχοῦν ὄχι ἀδί-
κως. Διὰ τοῦτο ὁ ἱατρός Χαμίν, τοῦ
ὁποιοῦ ἡ φιλία ἔφθανε μέχρι τῆς ἀπολύ-
του ἀφοσιώσεως, τοῖς ἀφιέρωνεν ὅλον τὸν
καιρὸν, τὸν ὅποιον αἱ ἀσχολαὶ τοῦ
ἐπαγγέλματός του τῷ ἄφιναν ἐλεύθε-
ρον... Ὁ κ. Δελλαπόρτ καὶ μερικὸι ἄλ-
λοι συνηθροίζοντο καθ' ἐκάστην ἑσπέραν
εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσεχώ-
ρουν κάποτε, φθάνουσαι ἀπὸ τὸν δρόμον,
αἱ ἐχθρικαὶ κραυγαί, καὶ τὴν ὁποίαν
ἡ ἀστυνομία δὲν ἔπαυε νὰ ἐπιτηρῇ,
κατὰ διαταγὴν τοῦ συνταγματάρχου
Ραγκενώφ.

Μελαγχολικαὶ ἐσπερίδες, εἰς τὰς
ὁποίας ὁ Δημήτριος Νικολέφ δὲν
ἐλάμβανε μέρος διόλου!.. Ὅπως ἔ-
ποτε ὅμως ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἰλκα
δὲν ἦσαν μόνον κατὰ τὰς θλιβεράς
ἐκείνας ὥρας, τὰς ὁποίας τὸ νύκτιον
σκότος καθιστᾷ ἀκόμη θλιβερώτερας
καὶ αἱ ὁποῖαι περνοῦν τὸσον ἀργά!..
Ἐπειτα οἱ φίλοι ἀπήρχοντο. Ὁ Ἰω-
άννης καὶ ἡ Ἰλκα ἀπεσύροντο τότε
εἰς τὰ δωμάτια των, μετὰ τὴν ψυχὴν
πλήρη ἀγωνιῶν, κ' ἐκεῖθεν ἔτειναν
τὸ οὖς πρὸς τοὺς θορύβους τῆς ὁδοῦ,
ἀκούοντες ὀλονεν τὸν πατέρα των νὰ
βηματίζῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὡς ἂν
τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρῆ ἡσυχίαν...

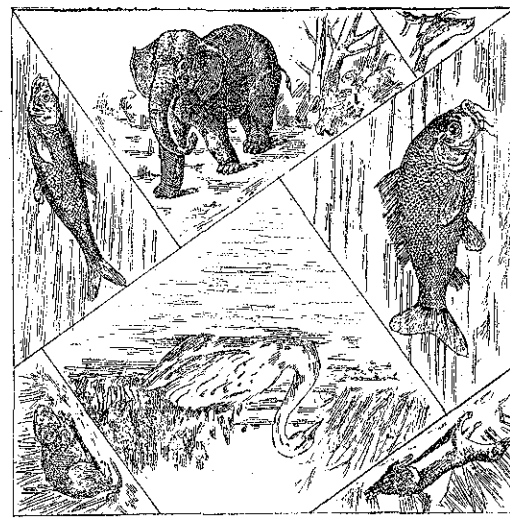
Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν ἐσκέ-
πτετο πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς
Δόρπατ. Ὑπὸ ποίας θλιβεράς
συνθήκας θὰ παρουσιάζετο εἰς
τὸ Πανεπιστήμιον;... Ποίαν
ὑποδοχὴν θὰ τῷ ἔκαμναν οἱ φοι-
τηταί, κ' ἐκεῖνοι ἀκόμη ἐκ τῶν
συναδέλφων του οἱ ὅποιοι τῷ
εἶχον δεῖξῃ μέχρι τοῦδε τὴν
εἰλικρινεστέραν φιλίαν; Θὰ εὐ-
ρισκεν ἀκόμη παρὰ τὸ πλευρόν
του τὸν Γουσσπὸν ταυλάχιστον,
πρόθυμον νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ, ἢ θὰ εἶχε
παρασυρθῆ καὶ αὐτός, ὅπως οἱ ἄλλοι,
ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς κοινῆς γνώμης;..
Καὶ πῶς θὰ ἔμπορῶσε νὰ συγκρατήσῃ
τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐνώπιον τοῦ ὕβριστοῦ
του, τοῦ Κάρλ Γιοχάουζεν;

— Ὁ πατέρας μου εἶνε ἀθῶος! ἔλεγε
πάντοτε πρὸς τὸν ἱατρὸν Χαμίν. Ἡ ἀνα-
κάλυψις τοῦ πραγματικοῦ ἐνόχου θὰ
καταδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ἄλλ'
εἶτε γίνῃ αὐτὸ εἴτε ὄχι, ἐγὼ θὰ ἐξα-
ναγκάσω τὸν Κάρλ Γιοχάουζεν νὰ μοῦ
δώσῃ λόγον διὰ τὴν ὕβριν του. Καὶ μά-
λιστα τὸ γρηγορώτερον, διότι δὲν βλέπω
ὄν λόγον ποῦ πρέπει νὰ τὸ ἀναβάλλω...
Μετὰ μεγάλου κόπου κατώρθωνεν ὁ

ιατρός Χαμίν νὰ κατευαῖξῃ τὸν νέον.
— Μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος, Γιάννη
μου, τὸν συνεβούλευε, καὶ ἡ φρόνησις
προπαντός!.. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, πρῶ-
τος ἐγὼ θὰ σοῦ εἰπῶ: Κάμε τὸ καθή-
κόν σου!

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης δὲν ἐπέιθετο, καὶ
ἴσως, ἂνε τῶν ἐπιμόνων παρακλήσεων
τῆς ἀδελφῆς του, θὰ διέπραττε καμμίαν
ἀφροσύνην, ἡ ὁποία θὰ ἐπεδείκνυε τὴν
κατάστασιν.

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἀφίξεώς του εἰς
Ρίγαν, ἀφοῦ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν
του μετὰ τὴν ἀνάκρισιν, καὶ καθ' ἣν
στιγμὴν ἀπεσύροντο οἱ φίλοι του, ὁ
Δημήτριος Νικολέφ εἶχεν ἐρωτήσει ἂν
ἦλθε καμμία ἐπιστολὴ εἰς τὸνομά του.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

[Ἴδε σχετικὸν ἄρθρον εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα]

— Ὁχι... ὁ διανομέυς εἶχε φέρῃ μόνον
τὴν ἐφημερίδα τοῦ σλαυικοῦ κόμματος,
τὴν ὁποίαν ἔφερε καθε βράδυ.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν ὥραν τῆς
διανομῆς, ὁ καθηγητῆς, ἐξελθὼν τοῦ
γραφείου του, κατῆλθεν εἰς τὴν ἐξώθυ-
ραν διὰ νὰναμείνῃ ἐκεῖ τὸν ταχυδρόμον.
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ πρῶσταιον ἦτο
ἀκόμη ἐρημον, καὶ μόνον δύο-τρεῖς
ἀστυνομικοὶ χωροφύλακες περιεφέροντο
ἐξῶθεν τῆς οἰκίας.

Ἡ Ἰλκα, ἀκούσασα τὸν πατέρα της,
κατῆλθε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν θύραν.

— Περιμένεῖς τὸν διανομέα;... τὸν
ἠρώτησε.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος Νι-

κολέφ. Νομίζω ὅτι παράργησε σήμερα.
— Ὁχι, πατέρα μου, εἶνε ναρῖς
ἀκόμη, σὲ βεβαίω... Ὁ καιρὸς εἶνε ψυ-
χρός... Καλλίτερα νὰνεβῆς ἀπάνω...
Περιμένεῖς κανένα γράμμα;

— Ναι, πατὴρ μου... Ἄλλὰ εἶνε
περιττόν νὰ μείνῃς καὶ σὺ ἐδῶ... Πή-
γαινε εἰς τὴν κάμαρά σου...

Θὰ ἔλεγε κανεὶς, κρίνων ἀπὸ τὸ ὕφος
του, ὅτι ἡ παρουσία τῆς Ἰλκας τῷ
ἐπροξένει κάποιαν στενοχωρίαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη ὁ διανο-
μέυς. Δὲν εἶχε καμμίαν ἐπιστολὴν διὰ
τὸν καθηγητὴν, καὶ ὁ Νικολέφ δὲν ἠδυ-
νήθη νὰ κρῆψῃ τὴν ζωηράν του δυσαρέ-
σκειαν...

Τὴν αὐτὴν δυσαρέσκειαν ἔδειξε καὶ
τὸ ἑσπέρας, καὶ τὸ ἄλλο πρωτὶ, ὅταν
ὁ διανομέυς διήλθεν ἐκ τῆς οἰκίας
χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Ἀπὸ ποῖον
λοιπὸν ἐπερίμενε γράμμα ὁ Δημή-
τριος Νικολέφ; Καὶ τί σημασίαν εἶ-
χεν αὐτὸ τὸ γράμμα; Ἐσχετίζετο
ἀρὰ γε μετὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ ἐκείνο, τὸ
ὅποιον εἶχε τόσον δυσάρεστους συνε-
πειάς;... Δὲν ἠθέλησε νὰ εἰπῇ τί-
ποτε...

Τὴν πρωίαν ἐκείνην, εἰς τὰς ὀκτώ,
ὁ ἱατρός Χαμίν καὶ ὁ κ. Δελλαπόρτ,
ἐλθόντες ἐν σπουδῇ, ἐζήτησαν νὰ
ἴδουν τὴν Ἰλκαν καὶ τὸν Ἰωάννην,
διὰ νὰ τοῖς ἀνακοινώσουν ὅτι ἡ κηδεία
τοῦ Πῆς θὰ ἐγίνετο τὴν ἰδίαν ἡμέ-
ραν, ὅτι πολὺ πιθανὸν νὰ διωργα-
νοῦντο ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ διαδηλώσει-
ναντίον τοῦ Νικολέφ καὶ ὅτι φρό-
νιμον ἦτο νὰ λάβουν μερικὰ προφυ-
λακτικά μέτρα.

Πραγματικῶς, τὰ πάντα ἡμ-
ποροῦσε κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀπὸ
τὴν ἐχθραν τῶν ἀδελφῶν Γιο-
χάουζεν. Εἶχαν ἀποφασίσῃ νὰ
κηδεύσουν μεγαλοπρεπῶς τὸν ὑ-
πέρτερον τῆς Τροπέζης των.
Τοῦτο ἦτο δαῖγμα συμπαθείας
πρὸς τὸν ὑπηρετήσαντα τόσον
πιστῶς ἐπὶ τριάκοντα ὅλα ἔτη
τὸν οἶκόν των, ἔτσι! Ἄλλ' ἦτο
καὶ φανερόν ὅτι διὰ τῆς μεγα-
λοπρεποῦς κηδείας τοῦ θύματος, ἐσκό-
πουν καὶ ἤλπικαν νὰ ἐξερεθίσουν ἀκόμη
περισσότερον τὸν λαὸν ἐναντίον τοῦ «δο-
λοφόνου».

Βεβαίως ὁ διοικητῆς θὰ ἔκαμνε φρό-
νιμα νὰπαγορεύσῃ τὴν διαδήλωσιν αὐ-
τήν, τὴν ὁποίαν τόσον πομπωδῶς ἀνήγ-
γειλαν αἱ ἀντισλαυικαὶ ἐφημερίδες. Ἄλλ'
εἰς τὴν ἔξαψιν ἐκείνην τῶν πνευμά-
των, ἡ ἐπέμβασις τῆς ἐξουσίας δὲν ἔμπο-
ροῦσεν ἀρὰ γε νὰ φέρῃ χειρότερα ἀπο-
τελέσματα; Τὸ καλλίτερον λοιπὸν ἦτο
νὰ ληφθοῦν ταναγκαῖα μέτρα διὰ νὰ μὴ
διαταραχθῇ ἡ δημοσία τάξις, καὶ νὰ
φρουρηθῇ ἡ οἰκία τοῦ καθηγητοῦ διὰ
πᾶν ἐνδεχόμενον.

Ἦτο δὲ πολὺ πιθανὸν ὅτι ὁ λαὸς θὰ ἐξετραχύνετο εἰς ἐπιθέσεις, διότι ἡ νεκρικὴ πομπή, διὰ τὴν μεταβῆ εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς Ρίγας, ἔπρεπε ἀναγκαιῶς νὰ διασχίσῃ τὸ προάστειον καὶ νὰ διέλθῃ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Δημητρίου Νικολέφ.

Ἀναγγείλας ταῦτα, ὁ ἰατρός Χαμίν, συνεδούλευσε νὰ μὴν εἰδοποιηθῇ διόλου ὁ καθηγητής. Ἀφοῦ, οὕτως ἢ ἄλλως, συνήθισε πάντοτε νὰ μὴν κλεισμένος εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ νὰ μὴν ἐξέρχεται παρα τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ, ἠμποροῦσαν νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ πολλοὺς φόβους — καὶ ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους ἐπίσης.

Τὸ πρόγευμα, εἰς τὸ ὅποιον ἡ Ἰλκα προσεκάλεσε τὸν ἰατρὸν καὶ τὸν κ. Δελαπῶρ, ὑπῆρξε ἰσκιωμένη. Οὔτε λέξις ἐπρόφερεν περὶ τῆς κηδείας, ἢ ὅποια εἶχεν ὀρίσθῃ διὰ τὸ ἀπόγευμα. Ἐπανειλημμένως ἐν τούτοις, μανιώδεις κραυγαὶ ἐπροξένησαν φρικιᾶσεις εἰς ὄλους τοὺς συνδαιτυμόνας — ἐκτὸς τοῦ καθηγητοῦ, ὁ ὁποῖος, θὰ ἔλεγες, οὔτε κἂν τὰς ἡκούσας. Μετὰ τὸ πρόγευμα ἔσφιξε τὰς χεῖρας τῶν φίλων του καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἰλκα, ὁ ἰατρός καὶ ὁ πρόξενος παρέμειναν εἰς τὴν αἴθουσαν. Θλιβερὰ ἦτο ἡ προσδοκία των καὶ θλιβερὰ ἐπίσης ἡ σιωπὴ των, τὴν ὅποιαν ἐτάρασαν συχνὰ αἱ ἄγριαι ὠρυγαὶ τοῦ συναθροισμένου πλήθους.

Ὁ θόρυβος ἄλλως τε ἠῤῥξανε ὄλον ἐν ὧς ἐκ τῆς συρροῆς πάσης τάξεως ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι κατέκλυζαν τὸ προάστειον, καὶ προπάντων τὰ περίεξ τῆς οἰκίας τοῦ καθηγητοῦ... Ἦτο δὲ φανερόν ὅτι ἡ πλειονότης τοῦ λαοῦ ἐκείνου ἦτο ἐναντίον τοῦ Νικολέφ, τὸν ὁποῖον ἡ κοινὴ γνώμη κατηγορεῖ ὡς δολοφόνου τοῦ Πός.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἦτο φρονιμότερον νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὄχλου, διατάσσοντες τὴν σύλληψίν του. Ἄν ἦτο ἀθῶος, ἢ φυλάκισις του εἰς τὸ φρούριον δὲν θὰ ἠμπούδιζε τὴν ἀθωότητά του νὰ διαλάμψῃ κατόπιν. Καὶ τίς οἶδε μήπως, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ διοικητῆς καὶ ὁ συνταγματάρχης Ραγκενῶφ δὲν ἐσκέπτοντο νὰ λάβουν αὐτὸ τὸ μέτρον ἀκριβῶς πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Δημητρίου Νικολέφ;

Περὶ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν, ὁ ἀλαλαγμὸς τοῦ πλήθους, ἀκόμη ἐντονώτερος, ἀνῆγγεῖλε τὴν ἐμφάνισιν τῆς νεκρικῆς πομπῆς εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ. Ἡ οἰκία ὅλη ἀντήχησεν ἀπὸ ἀγρίας κραυγᾶς. Καὶ πρὸς μέγαν τρόμον τοῦ υἱοῦ του, τῆς κόρης του καὶ τῶν φίλων του, ὁ καθηγητῆς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σπουδαστήριόν του καὶ κατήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησε.

— Πήγαινε ἐπάνω, Δημήτριε! ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ἰατρός. Εἶνε ἡ κηδεία τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου Πός...

— Ἐκείνου ποῦ ἐδολοφόνησα!... εἶπε ψυχρῶς ὁ Νικολέφ.

— Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ.
— Πατέρα!.. ἰκέτευσαν ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἰλκα.

Ὁ Δημήτριος Νικολέφ, εἰς ἀπερίγραπτον ψυχικὴν κατάστασιν, μὴ θέλων νὰ κούσῃ κανένα, διηυθύνθη εἰς ἐν παράθυρον τῆς αἰθούσης καὶ ἐπιχειρήσας νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

— Δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ!.. ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός. Εἶνε τρέλλα!

— Καὶ ὅμως θὰ τὸ κάμω!
Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσουν, τὸ παράθυρον ἠνοιχθῆ καὶ ὁ καθηγητῆς παρουσιάσθη...

Τὸ πᾶνθος ἐξερράγη εἰς κραυγὰς λυσσώδεις.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ πομπὴ εἶχε φθάσῃ πρὸ τῆς οἰκίας. Ἡ Ζεναῆς Παρενσῶφ, γῆρα πρὸ τοῦ γάμου της, ἠκολούθει τὸ φέρετρον, στολισμένον μὲ ἄνθη καὶ στεφάνους. Κατόπιν ἤρχοντο οἱ ἀδελφοὶ Γιουχάουζεν καὶ τὸ προσωπικὸν τῆς Τραπεζῆς των, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν πολιτικῶν των φίλων, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν πένθιμον ἐκείνην τελετὴν εὗρισκαν πρέφασιν ἐλλογιτικῆς διαδηλώσεως.

Ἡ πομπὴ ἐσταμάτησεν ἐξῆθεν τῆς οἰκίας τοῦ καθηγητοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου των κραυγῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεπέμποντο πανταχόθεν, τῶν ὕδρων καὶ τῶν ἀπειλῶν αἱ ὁποῖαι τὰς συνάδευαν.

Ὁ συνταγματάρχης Ραγκενῶφ καὶ ὁ ταγματάρχης Βέρντερ εὗρισκοντο ἐκεῖ μετὰ πολυαριθμοῦ αστυνομικῆς δυνάμεως, ἀλλ' ἦτο ζήτημα ἂν ὁ Ἐκ καὶ οἱ χωροφύλακες του ἦσαν ἀρκετοὶ νὰ συγκρατήσουν τὴν λαϊκὴν ἐκείνην μαζίαν.

Πραγματικῶς, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐνεφανίσθη εἰς τὸ παράθυρον ὁ Νικολέφ, δὲν ἔπαισαν νὰ κραυγάζουν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον:

— Εἰς θάνατον ὁ δολοφόνος! Εἰς θάνατον ὁ δολοφόνος!

Ἐκεῖνος, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, μὲ τὴν κεφαλὴν ὑπερηφάνως ἀνυψωμένην, ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα, — τὸ ἄγαλμα τῆς Περιφρονήσεως, — δὲν ἐπρόφερον οὔτε λέξις. Ὁ Ἰωάννης, ἡ Ἰλκα, ὁ Χαμίν καὶ ὁ Δελαπῶρ, ἀφοῦ δὲν ἠμπούσαν νὰ πορευθῶν τὸν περιστοιχίζαν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἐν τούτοις ἡ πομπὴ ἐξεκίνησε καὶ πάλιν ἐν μέσω τῆς κοσμοπλημμύρας. Αἱ κραυγαὶ ἐπετάθησαν. Οἱ αὐθαδέστεροι ἐφόρμησαν κατὰ τῆς θύρας τῆς οἰκίας καὶ ἐπεχειρήσαν νὰ τὴν παραβιάσουν.

(Ἔπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

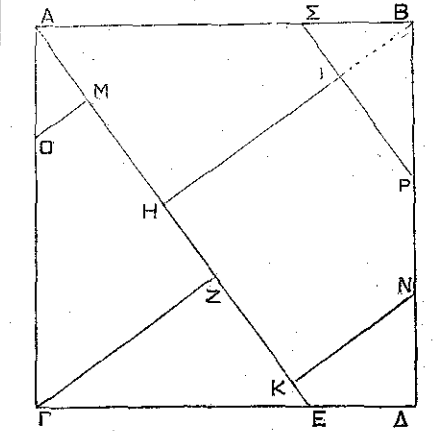
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟῦ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ [Ἴδε φυλλάδιον 17, σελ. 134]

Ἀπὸ τὰς δύο εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται εἰς τὴν προηγούμενην σελίδα, ἡ μὲν πρώτη δεκνύει πῶς διακρίνεται τὸ δοθὲν τετράγωνον δι' ἕξ γραμμῶν, παραλλήλων μεταξὺ των ἢ καθέτων, — ἡ δὲ δευτέρα δεκνύει κατὰ ποῖον τρόπον συνδυάζονται τὰ οὕτως ἀποκτιθέμενα τεμάχια τοῦ μεγάλου τετραγώνου (ἐπὶ τὰ ἀριθμῶν), διὰ τὴν σχηματισμὸν τῆς τετραγωνίδας, περιέχοντα ἑκατοστον ζῶα τῆς αὐτῆς συνομοστασίας, ἦτοι τὸ πρῶτον τὰ δύο πηγὰ, τὸ δεύτερον τοὺς δύο ἰχθῆς καὶ τὸ τρίτον τὰ τρία μαστοφόρα.

Ἡ δευτέρα εἰκὼν παριστάνει τὰ τετραγωνίδια εἰς μικροτέραν κλίμακα, ὃ δὲ ζωγράφος μας, καθὼς βλέπετε, συνελήρωσε τὰ τὰ τετράγωνον, τὸ δημοσιωθεῖν εἰς τὸ 17ον φύλλον, ζωγραφίσας περὶ ἑκάστου ζώου καὶ τὸ ἀρμόζον περιβάλλον ἢ στοιχεῖον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἐξ ἀρχῆς χωρὶς νὰ προδώσῃ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος.

Ἄν δὲν λυθῆθε νὰ καταστρέψετε τὸ φυλλάδιον αὐτὸ, — διαφορετικῶς εἰμπορεῖτε νὰγοράσατε ἐν ἄλλο, — διὰ τῆς δημοσιωμένου ὅπως ὁπισθεν λύσεως εἰμπορεῖτε νὰ κατασκευάσατε ἐν ὄρατον [παγκινίδι] συνανατροφῆς: θὰ κολλήσατε τὸ τετράγωνον εἰς μετρίου πάχους καρτόν, θὰ χρωματίσατε τὰς εἰκόνας — ὅσοι ἔχετε χρώματα καὶ ζεῦρετε, — καὶ ἔπειτα, μ' ἕνα κοπτερόν σουγιάν καὶ μ' ἕνα χάρακα, θὰ τὸ κόψετε ἀκολουθούντες τὰς γραμμὰς. Οὕτω θὰποκτιθήσεται ἐπὶ στερεὰ τεμάχια, διὰ τῶν ὁποίων θὰ προταίνετε εἰς τοὺς φίλους σας, τοὺς ἀγνωστοὺς τὸ μυστικόν, νὰ κατασκευάσουν πρῶτα ἐν τετράγωνον μέγαν, καὶ κατόπι τρία μικρά.

Ἴδου τώρα, διὰ τοῦς ἀγαπῶντας τὴν Γεωμετρίαν, καὶ ἡ μαθηματικὴ λύσις τοῦ προβλήματος. Ζητεῖται νὰ χαραξῶμεν ἐπὶ δοθέντος τετραγώνου ἕξ γραμμὰς, ὥστε ν' ἀποτελεσθῶν ἀκριβῶς τὰ τεμάχια τριῶν τετραγώνων μικροτέρων.

Ἐστω τὸ τετράγωνον ΑΒΓΔ (ἴδε τὸ Σχῆμα). Ἄδῃς μῆκος ΓΕ ἴσον μὲ τὸ ἡμισυ τῆς διαγωνίου τοῦ τετραγώνου. Τὸ σημεῖον Ε' ἔνωσέ το δι' εὐθείας μὲ τὸ σημεῖον Α.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΕΑ χάραξε καθέτον ἀρχίζουσαν ἀπὸ τοῦ σημείου Γ, ἦτοι τὴν ΓΖ, καὶ ἄλλην καθέτον ἀπὸ τοῦ σημείου Β, ἦτοι τὴν ΒΗ.

Μέτρησας ἀκριβῶς τὸ μῆκος ΓΖ καὶ μεταχειρίσου το διὰ τὴν σημειώσεως ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΗΒ τὸ σημεῖον Ι, οὕτως ὥστε ΗΙ νὰ εἶνε ἴσον μὲ ΓΖ.

Σῶσος κατόπι τὴν προέκτασιν ΙΒ, ἢ ὅποια

εἰς τὸ σχῆμά μας σημειοῦται διὰ στιγμῶν. Ἄδῃς καὶ πάλιν τὸ μῆκος ΓΖ καὶ μεταχειρίσου το διὰ τὴν εὐθείαν ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΑΕ, ἀρχίζων ἀπὸ τοῦ σημείου Η, τὸ σημεῖον Κ, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ χαραξῆς τὴν γραμμὴν ΚΝ καθέτον ἐπὶ τῆς ΑΕ.

Ἄδῃς καὶ ἐκ τρίτου τὸ μῆκος ΓΖ διὰ τὴν εὐθείαν, ἀρχίζων ἀπὸ τοῦ Ζ, τὸ σημεῖον Μ, ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΑΕ, καὶ ἀπὸ τῶν σημείων αὐτῶ Μ, χάραξε καθέτον ἐπὶ τῆς ΑΗ μᾶλιν εὐθεῖαν οὐ συναντήσῃ τὴν ΑΓ, ἦτοι τὴν ΜΟ.

Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ χαραχθῇ ἡ γραμμὴ ΡΣ παράλληλος τῇ ΕΑ καὶ καθέτος ἐπὶ τῆς ΗΙ.

Ἐνόμωσα ὅτι τὸ πρόβλημα αὐτὸ θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ λυθῇ, ἔστω καὶ εἰμπορικῶς, ἀλλὰ διαφεύσθη, διότι ἔλαβα πολλὰς ὀρθὰς λύσεις. Ἴδου μερικαὶ ἀπὸ τοὺς λύτας, οἱ ὁποῖοι ἔστειλαν τὰ καλλιτεχνικώτερα σχέδια (διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τοὺς ἀναφέρω ὅλους): Ἐλπίς τοῦ Μέλλοντος, Τραβιάτα, Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, Καρναῦς, Κίρκος Μυτιλήνης, Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν, Γιάννης Ἀγιάννης, Ριζοπάσης καὶ Φοῖβος Ἐδρότας. Κομφῶτης διακοσμητικῆς, λεπτότης καὶ ἀκριβείας γραμμῶν, ἀλλήγραφαια κτλ. χαρακτικῆς τῶν ὀρθῶν κατὰ ὀρθὰς λύσεις, ἐκ τῶν ὁποίων μερικαὶ εἶνε καὶ χρωματισταί.

Ἐξ ὄλων ὅμως τῶν λυτῶν, μόνον ὁ Ἐθνικὸς Στόλος ἔστειλεν, ἐκτὸς τοῦ Σχηματός, καὶ τὴν μαθηματικὴν λύσιν, — ἔχι ἀκριβῶς ὅπως αὐτὴν ποῦ δημοσιεύω, ἀλλὰ ἐπάνω-κάτω, — ἐπομένως εἰς αὐτὸν ἀπονέμεται τὸ Βραβεῖον μὲ [10Ε], οἱ δὲ ἀναφερόμενοι ἀνωτέρω ἐπαναλαμβάνει μὲ [3Ε] εἰς ἕκαστον.

Ὁ Ἐθνικὸς Στόλος δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὰ 3 τομῆδια τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος καὶ νὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσιεύσιν.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸν μικρὸν Γεώργιον συλλαμβάνει ὁ πατήρ του παίζοντα μ' ἕνα μέγαν σουγιάν.

Τοῦ τὸν ἐπῆρξεν ἀμέσως, καὶ ἐνῶ τὸν ἐκρυπτεν εἰς τὴν τσέπην του, τῷ ἔλεγε:

— Παιδί μου, γιατί δὲ μ' ἀκούς; Τί νομίζεις ὅτι βάζω ἐγὼ τὴν τσέπην μου διὰ νὰ σὲ φωνάξω καὶ σὲ μαλλώνω;...

Καὶ ὁ μικρὸς κλαυθμυρίζων:

— Τὸ σουγιά μου!...

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου

ΜΙΑ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

Ἐπενθυμίζω, ὅτι ὅσοι ἔχουν νὰ στείλουν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων εἰς τὸν 108ον Διαγωνισμὸν (ἴδε Προκήρυξιν εἰς τὸ 22ον φύλλον), πρέπει νὰ τὸ κάμουν ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἦτοι μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου τοῦ βραδύτερον. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴν ἀποκλεισθῶν, ὅπως ἀπεκλείσθη ἀπὸ τὸν προηγούμενον Διαγωνισμὸν ὁ Μαργαρομήνης Βασιλέας, μολοντί ἡ Συλλογὴ του ἦτο τότε σφαλὴ ὥστε ἠμποροῦσε νὰ διεκδικήσῃ καὶ τὰ πρωτεῖα ὅμως ἀπεκλείσθη πρὸς μέγαν μου λύπην, μόνον καὶ μόνον διότι, ὡς πολλοὶ φίλοι μας γνωρίζουν, ἔφθασεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἐκπροθέτως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Κληρὸς τοῦ δικαίου, ὁ προορισμὸς τοῦ περιδοκίμου μας δὲν εἶνε νὰ δημοσιεύῃ τὰ γεγονότα τῆς ἐδομοκάδος εἰκονογραφημένα. Αὐτὸ εἶνε διὰ τὰς λεγομένας «Ἰλλουστρατίων», ἀποκατὰ δὲ ἐκδίδονται καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἴσως ἂν εἴχαμεν περισσοτέρας σελίδας, θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν ἀπλῶς ἕνα τμήμα διὰ τὰ γεγονότα μόνον τὰ ἐνδιαφέροντα τὸν κύκλον μας.

Ποῖος εἶνε ὁ δολοφόνος τοῦ Πός; Κ' ἐγὼ δὲν εἰσέρω ἀκόμη, Μυροβόλος Χαραυγῆ. Περιμένω νὰ τὸ μάθω ἀπὸ τὴν συνέχειαν τοῦ μυθιστορηματος, διότι ἂν τὸ μάθω προηγουμένως... τί γούστο θὰ ἔχη; Ἡ Κίρκια σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματῶσμά.

Ἀνυπομονεῖς νὰ μεγαλώσῃς, Λευκὸν Κρίνον, καὶ ἐπὶ παιγνίδια σου ἀγαπᾶς πάντοτε νὰ φορῆς μακρὰ φουστάνια; Καὶ ὅμως ἀπὸ μέσα εἶσαι μέγαν. Ἡ ὄρθαια ἐπιστολὴ σου αὐτὸ μαρτυρεῖ. Σκέπτεσαι τὸσον φρόνιμα καὶ

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

15. — Δύο συνδρομηταί μου, οἱ Ἀχιλλεύς Β. Ὁρολογόπουλος καὶ Θεόδωρος Α. Σα-

κελλάριος, μοῦ συνιστοῦν ἕνα πτωχὸν παιδί εἰς τὴν Φάρασα, μαθητὴν τοῦ Γυμνασίου, ποῦ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ γίνῃ συνδρομητῆς μου.

16. — Ὁ ἐν Σινώπῃ πτωχὸς μαθητῆς, τὸν ὁποῖον εἶχα συστήσῃ πέρυσι ὑπ' ἀριθ. 20 καὶ τὸν ἐνέγραφε τότε ὁ Φιλέλληγ Μιχαηλίδης, τώρα εἶνε ἀπαρηγόρητος διότι ἔληξεν ἡ συνδρομὴ του καὶ διεκόπη ἡ πρὸς αὐτὸν ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. Μὲ παρακαλεῖ δὲ θερμῶς νὰ τὸν συστήσω καὶ πάλιν.

Ἐλπίζω ὅτι εὐγενεῖς καρδίαι θὰ εὗρεθῶν καὶ διὰ τοὺς δύο.

Ἐλπίς τοῦ Μέλλοντος, Τραβιάτα, Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, Καρναῦς, Κίρκος Μυτιλήνης, Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν, Γιάννης Ἀγιάννης, Ριζοπάσης καὶ Φοῖβος Ἐδρότας. Κομφῶτης διακοσμητικῆς, λεπτότης καὶ ἀκριβείας γραμμῶν, ἀλλήγραφαια κτλ. χαρακτικῆς τῶν ὀρθῶν κατὰ ὀρθὰς λύσεις, ἐκ τῶν ὁποίων μερικαὶ εἶνε καὶ χρωματισταί.

Ἐξ ὄλων ὅμως τῶν λυτῶν, μόνον ὁ Ἐθνικὸς Στόλος ἔστειλεν, ἐκτὸς τοῦ Σχηματός, καὶ τὴν μαθηματικὴν λύσιν, — ἔχι ἀκριβῶς ὅπως αὐτὴν ποῦ δημοσιεύω, ἀλλὰ ἐπάνω-κάτω, — ἐπομένως εἰς αὐτὸν ἀπονέμεται τὸ Βραβεῖον μὲ [10Ε], οἱ δὲ ἀναφερόμενοι ἀνωτέρω ἐπαναλαμβάνει μὲ [3Ε] εἰς ἕκαστον.

Ὁ Ἐθνικὸς Στόλος δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὰ 3 τομῆδια τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος καὶ νὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσιεύσιν.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸν μικρὸν Γεώργιον συλλαμβάνει ὁ πατήρ του παίζοντα μ' ἕνα μέγαν σουγιάν.

Τοῦ τὸν ἐπῆρξεν ἀμέσως, καὶ ἐνῶ τὸν ἐκρυπτεν εἰς τὴν τσέπην του, τῷ ἔλεγε:

— Παιδί μου, γιατί δὲ μ' ἀκούς; Τί νομίζεις ὅτι βάζω ἐγὼ τὴν τσέπην μου διὰ νὰ σὲ φωνάξω καὶ σὲ μαλλώνω;...

Καὶ ὁ μικρὸς κλαυθμυρίζων:

— Τὸ σουγιά μου!...

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου

ΜΙΑ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

Ἐπενθυμίζω, ὅτι ὅσοι ἔχουν νὰ στείλουν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων εἰς τὸν 108ον Διαγωνισμὸν (ἴδε Προκήρυξιν εἰς τὸ 22ον φύλλον), πρέπει νὰ τὸ κάμουν ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἦτοι μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου τοῦ βραδύτερον. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴν ἀποκλεισθῶν, ὅπως ἀπεκλείσθη ἀπὸ τὸν προηγούμενον Διαγωνισμὸν ὁ Μαργαρομήνης Βασιλέας, μολοντί ἡ Συλλογὴ του ἦτο τότε σφαλὴ ὥστε ἠμποροῦσε νὰ διεκδικήσῃ καὶ τὰ πρωτεῖα ὅμως ἀπεκλείσθη πρὸς μέγαν μου λύπην, μόνον καὶ μόνον διότι, ὡς πολλοὶ φίλοι μας γνωρίζουν, ἔφθασεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἐκπροθέτως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Κληρὸς τοῦ δικαίου, ὁ προορισμὸς τοῦ περιδοκίμου μας δὲν εἶνε νὰ δημοσιεύῃ τὰ γεγονότα τῆς ἐδομοκάδος εἰκονογραφημένα. Αὐτὸ εἶνε διὰ τὰς λεγομένας «Ἰλλουστρατίων», ἀποκατὰ δὲ ἐκδίδονται καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἴσως ἂν εἴχαμεν περισσοτέρας σελίδας, θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν ἀπλῶς ἕνα τμήμα διὰ τὰ γεγονότα μόνον τὰ ἐνδιαφέροντα τὸν κύκλον μας.

Ποῖος εἶνε ὁ δολοφόνος τοῦ Πός; Κ' ἐγὼ δὲν εἰσέρω ἀκόμη, Μυροβόλος Χαραυγῆ. Περιμένω νὰ τὸ μάθω ἀπὸ τὴν συνέχειαν τοῦ μυθιστορηματος, διότι ἂν τὸ μάθω προηγουμένως... τί γούστο θὰ ἔχη; Ἡ Κίρκια σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματῶσμά.

Ἀνυπομονεῖς νὰ μεγαλώσῃς, Λευκὸν Κρίνον, καὶ ἐπὶ παιγνίδια σου ἀγαπᾶς πάντοτε νὰ φορῆς μακρὰ φουστάνια; Καὶ ὅμως ἀπὸ μέσα εἶσαι μέγαν. Ἡ ὄρθαια ἐπιστολὴ σου αὐτὸ μαρτυρεῖ. Σκέπτεσαι τὸσον φρόνιμα καὶ

σοβαρὰ! — Τὰς θερμότερας, μου εὐχὰς ποῦ ἔκλεισε τὰ 13 χρόνια. Μεσαία τάξις ὅμως — ὄχι ἀκόμη μέγαν.

Ναί, ἐδιάβασα κ' ἐγὼ, Θεολογομαροῦση, εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰ συμβάντα εἰς τὴν νῆσον σας καὶ ἐπῆξα... Ἐλπίζω, ὅτι τώρα ἡ τάξις ἐπανῆλθε καὶ ὅτι ἡ ἀπάντησίς μου εἰς τὴν ἐπιστολήν σου σ' εὕρισκει εἰς ψυχικὴν κατάστασιν ἠρεμωτέραν.

Ὁρῶντας ἐπιστολάς μου ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομίδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἐδσοῖος Πλάτανος, Μελαγχολικός Ὀνειροπόλος, Ἐλληνοπαῖς, Φῶς τῆς Νυκτός, Αἰγυπτία Βασιλόσσαι καὶ Ἰθακιώτης, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἀπαντῶ, ὅτι μὲ λύπην μου δὲν εἰμπορῶ νὰ δεχθῶ τὰ ἐξαδέλφια, διότι ὁ Κανονισμὸς μόνον εἰς τὰ ἀδέλφια τῶν συνδρομητῶν ἐπιτρέπει συμμετοχὴν.

Ἐλπίς τοῦ Μέλλοντος, Τραβιάτα, Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, Καρναῦς, Κίρκος Μυτιλή

Αγάπης με την Αιγυπτίαν Βασιλοπούδα και Μαριώδα Αίγυπτον — ή Εύχη της Μάγνας με τον Κλάδον της Αμυγδαλίδας, Πνευρόσαν Έλιπίδα και Μενεξεδένη Μπουνετάκι.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: Έλαιδοφόρον, Κόρη της Μακεδονίας (έσπειρα: πέρασε το χέρι;) Ένθουσιώδη Έλληνα (καμμίαν αμφιβολίαν δέν έχω ότι θα προδιδασθής, και μέλιστα με λαμπρόν βαθμόν) Αιμοστάζουσαν Καρδίαν (πολύ μου άρεσεν ή περιγραφή της εκδρομής;) Πνευκοστίλιστο Νησί (πάντοτε σου άπαντιώ: αι προτάσεις δημοσιεύονται με την σειράν) Μικρό Διαβολάκι (εὐχαριστώ διά την ίδρυσιν του Συλλόγου και περιμένω λεπτομερείας διά να γράψω περισσότερα) Γαργαρίαν Κρήνην (περί αυτών πού μ' έρωτάς δέν γνωρίζω τίποτε: ούτε διαβάξω ποτέ εφημερίδας τοιούτου είδους) Μυρόεσαν Φύον (εὐχαριστώ πολύ διά τό ξεσπάθωμα) Χουσόφρονη Έλιπίδα, Άστέρα της Ειρήνης, Αρχιεπίσκοπον Γερμανόν (νά σου ζήση ή νεογέννητη άνεψούλα: έ, άμα την χορτάσης, γράψε μου) Γλυκίαν Έλιπίδα (ώρατά τά τετράδιά σου: και αι ίδιαι εις όλα σου τά τετράδια εμπορεί να είνε αι άπαντήσεις, και διαφορετικαί: όπως θέλεις) Έλιπίδα του Μέλλοντος (κ' έμεις έδώ δέν πάμε παρακάτω: διάβασε την σημερινήν επιστολήν του κ. Φαίδωνος να ιδής τί ζήτη κάνει) Έλληνικόν Άστέρα (έχει καλώς) Μακεδονικόν Πόθον (αι παραγγελιαί σου εξετελέσθησαν) Γέρον του Μοριά (επεστράφη) Γέρον-Καισιάνιον (εὐχομαι παραστρέγον: δά δοκιμάσω, και ά' είνε έτσι, θά τό δημοσιεύσω) Θελλάδην Οδρανόν (έχει καλώς: δέκοφα) Κλωνάγγελον Ζωήν (να δέν τό είδες εις τό 25ον φύλλον;) Έριάρην (έστειλα) Ανάστην (εὐχαριστώ θερμώς διά τό ξεσπάθωμα: σήμερον έγκρίνω τά ψευδάσματα) Μυρόεσαν Φύον κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 26 Μαίον άπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Ο χάρις των λύσεων, επί του οποίου δέν να γράφωι τάς λύσεις των: οι διαγωνιζόμενοι παλείται εν κτ Γραφείο μας εις φανέλλους, άν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.)

Αι λύσεις δεκταί: έξ Αθηνών και Πετραίως μέχρι της 10 Ιουνίου: εκ των Έπαρχιών μέχρι της 20 Ιουνίου: εκ του Έξωτερικού μέχρι της 4 Ιουλίου.

248. Στοιχειόγραφος.

Πώς είμαι άνημερο βερίο Δέν πρέπει ναμριβάλλης: Μ' άν κατορθώσης μοναχό Ένα στοιχείο να βγάλης, Γίνεται κάτι τι μ' αυτό Παράξενο πολύ: Δέν θά σέ φάω τότε' έγώ Μόν' θά με φής εσύ!

249. Τονόγραφος.

Κάποιος θεός έπίθετον τον τόνον καταιδάζει: Χωρίς τό άλλο σόμα του καθόλου να τάλλάζη Κι' άμέσως φανερώνεται—άν θά τό εύρης, άν... Έμπρός σου ένας Τυτάν.

250. Άσθη έξ αναγραμματισμού των Αντιθέτων.

Διά του καταλλήλου αναγραμματισμού των αντιθέτων εκάστης των κάτωθι λέξεων, να εύρεθών άλλα τόσαι λέξεις τοιαύται, ώστε να σχηματίζεσαι δι' αυτών Άσθη: Μακάριος, όρθόν, σιωπηλός, χοιρδή.

251. Μεγάλη Αριθμητική διά λέξεων.

Δοξαστικόν—Πρόθεσις—Αναφορικόν + Ζών—Έπίρρημα τρόπου—Άρθρον + Ρήμα—Έπιφώνημα—Μικρόν τετράποδον + Ρήτωρ—Έπίρρημα χρόνου—Πρόθεσις + Αϊθήμα—Προστακτική—Φωνήεν + Φυτόν κοινής χρήσεως—Άνθος—Σύνδεσμος + Ρήμα—Πρόθεσις—Σύμφωνον + Ένδοξος πόλις—Γράμμα—Απαγορευτικόν + Δένδρον—Άντωνυμία άριστος.—Σύμφωνον + Πρόσωπ. άγ. Γραφής—Έπίρρημα—Αριθμ. + Θεά Αιγυπτία—Αριθμητικόν—Ζών + Άθροισμα υπολοίπων: Γνωστόν γνωμικόν.

252-253. Κρυπτογραφικόν μετ' Επυγραφής.

Αύων πρώτον τό κάτωθι Κρυπτογραφικόν τετράστιχον, άντικατάστησον ειτα τους έν τή Έπιγραφή αριθμούς και γράμματα διά των αντίστοιχων γραμμάτων και άνάγνωσε την: 1 234564737 890 543290 84 543234 23456488α3 8' 437β1γ4 ε3ζ548η47 7847 84η2347 αθ14η488α3

7 4 η α 3 8 4 8 8 7 3 8 α 3 7 3 7 α 7 1 α 7 β 4 3 4 1 η 1 8

254-255. Κεκρυμμένον Γνωμικόν διά Μαγικό Γράμματος.

Τή ανταλλαγή δύο γραμμάτων εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' έός φωνήεντος, πάντοτε του άυτου, να σχηματισθών άλλα τόσαι λέξεις. Έκ τούτων πάλιν, τή άραιρέσει δύο γραμμάτων έξ εκάστης και συναρμολογήσει των λοιπών καθ' ήν εύρίσκονται σειράν, να σχηματισθή γνωμικόν: Φίλος, Έλένη, Αίνα, ήλος, Αίνος, τέλη, Κρής, Θεός, Έστία, Ικαή.

256. Ακροστιχίδες Ακροστιχίδων.

Τών πέντε λέξεων της Α' ομάδος τά μέν αρχικά σχηματίζουν όνομα γυναικείον πάγκοιον, τά δε δεύτερα πόλιν της Τουρκίας. Τών έξ λέξεων της Β' ομάδος, τά μέν αρχικά σχηματίζουν αρχαίαν Ιταλικήν χώραν διάσημον, τά δε δεύτερα Βασιλίσαν της Ελλάδος.

Τέλος, των ούτως εύρεθησομένων τεσσάρων λέξεων, τά μέν αρχικά σχηματίζουν επίρρημα, τά δε δεύτερα πρόσωπον της Αγίας Γραφής.

Α) 1, Ρωμαίος στρατηγός: 2, Βασιλεύς του Άργους: 3, Κριτής: 4, Φυτική χρωστική ούσια: 5, Πρόσωπον της Π. Διαθήκης. Β) 1, Πόλις της Ελλάδος: 2, Βασιλεύς της Αιγύπτου: 3, Αρχαία πόλις Ιταλική: 4, Έπος: 5, Βασιλεύς των Θηβών: 6, Φυτόν άρωματικόν.

257. Γρίφος μετ' Ακροστιχίδων.

Ία, νοσώ, δή, όναρ, σός, Άθος, Άρης, α. Αύων τον παρόντα γρίφον, πέντε λέξεις θά... [ποκτήσης. Με τά πρώτα γράμματά των τον Προφήτην [θαναστήσης: Τά δε δεύτερ' άν θελήσης να τά γράψης: στη [σειρά, Κάποια πόλις θά 'δής τότε να προβάλη με [χαρά. Της πρώτης δε τό πρώτον στοιχείον έάν [λάδης Τό δεύτερον της άλλης, και ούτω καθεξής, [Έν σύμπτωμα της... [ζέστης Έμπρός σου θά ιδής.]

[Πάσαι αι άνωθεω Άσθήσεις ελήφθησαν έν της βαθευθείσης Συλλόγου του ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 συγμάτων λευτά 10, διά δε τους συνδρομητάς μας λευτά 8 μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με κεραια τό τριπλάσιον. Ελάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι όλιγοτεροι των 15 πληρώνονται ως να ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος, έτσι και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά στοιχεία των 8 συγμάτων, υπολογίζεται ως έξ λέξεις άπλά.—Αι μη συνοδευόμεναι υπό του αντίτιμου άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.

Διορίζονται αντιπρόσωποι: Έν Βόλω Λόκιμος Καλλιτέχνης, Τεργέστη Ά. ναστάσιος Δεσύλλας, Χίω Άθάνατος Έλλάς.—Ζητούνται και άλλαχόθεν.—Οι ύφ' ήμων έγγραφέντες άποροι, στερούμενοι ψευδώνυμων, άπευθυνθήτωσαν τώ γραμματεί, προς λήψην (διευθύνσεις έν φύλ. 10ω).—Έκ του Γραφείου α' Ωραίας Χίου. (Η, 289)

Εγκαρδίως εύχαριστώ συλλυπηθέντα με Χιανόν Άστέρα.—Βασιλόπαις (Η, 290)

Μαρία, πώς πήγε ή εις Όλυμπιον εκδρομή σας; Ζήτη ή Πανελληνίος Αιγυπτιακή Ένωσις! —Τοζέλι, Μορδάνου, Κάρολος. (Η, 291)

Σύλλογος «ΝΕΟΤΗΣ» πανηγυρίζων την επέτειον έορτήν αγαπητού του και δραστηριωτάτου προέδρου Ένωσις ή Θάνατος, πέμπει αυτώ άνθοδέσμην πλήρη των έγκαρδιωτέρων εύχών πάντων των μελών αυτώ.

Συμφώνως τή ύπ' αριθ. 7 άποφάσει: του προεδρείου της «Νεότητος», ή κλήρωσις του λαχείου του Συλλόγου αναβάλλεται διά την 25ην Ιουνίου ε. έ.—Ο Πρόεδρος Ένωσις ή Θάνατος. (Η, 293)

Ενα μουσικόν με τάς έθετομέρας εύχάς μας στέλλομεν 'ς τό πολυαγαπημένον Ένωσις ή Θάνατος γιά τή γιορτή του, και τό εύχόμεθα όλοφύγος την εκλήρωσιν παντός επιθυμητού.—Φιλουμείδης Αφροδίτη, Τοζεύτρια Άρτεμις. (Η, 294)

Εύχόμεθα τώ προσφιλεστάτω μας Ένωσις ή Θάνατος πάν εδδικιον επί τή όνομαστική έορτή του.—Φοίβος Απόλλων, Έομής Ακάχτας. (Η, 295)

Χρόνια πολλά, Αιγυπτία Βασιλόπαι και Αιγυπτίη Πόγγιμυ.—Άλεξανδρινή Άριστοκράτις. (Η, 296)

Αγαπητοί συνάδελφοι, παρακαλέσθε όπως κατά τάς προσεχείς εκλογάς ψηφίσθε, μηδένος εξακουμένον, τά υπέρχα ψευδώνυμα ΓΑΡΓΑΦΙΑ ΚΡΗΝΗ, Άλμυρού ΧΡΥΣΟΦΤΗΡΗ ΕΛΠΙΔΑ, Βόλου Δέν πιστεύομεν να εύρεθή συνδρομητής να μή τα προτιμήση.—Γοργαφία Κρήνη, Πρόεδρος Συλλόγου Άλμυρού. (Η, 297)

Ο Σύλλογος «Μέμφις» χαιρετίζων την ίδρυσιν της Πανελληνίου Αιγυπτιακής Ένώσεως και στέλλων αυτή τάς καλλιτέρας του εύχάς, ύπόσχεται τοίς άραιοτάτοις αυτής ψευδωνύμοις: ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ΕΙΚΟΣΤΗ ΗΕΜΗΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ ΠΑΛΗΝΗΣ ΜΗΤΕΡΑ εκθυμοτάτην ύποστήριξιν. (Η, 298)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΛΑΤΡΟΥΜΝΙΚΗ Υποψηφία διά προεδρία Δημοψηφίσματος του 1908.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ός τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ός άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

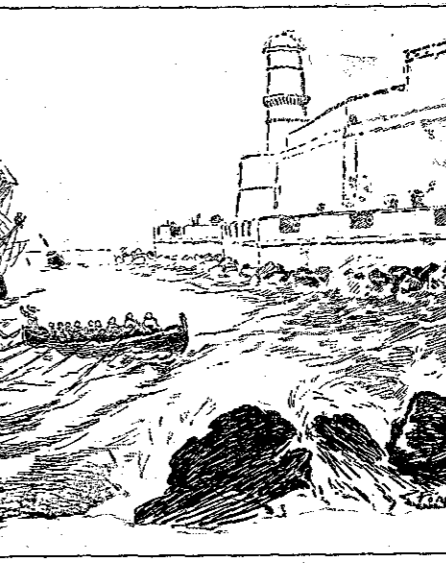
Table with subscription information: ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΎ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΎ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΕΤΙΜΗΝΟΣ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΎ ΛΕΠ. 20, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΎ ΦΡ. ΧΡ. 0,20, ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—Τόμος 15ος, Έν Αθήναις, 7 Ιουνίου 1908, Έτος 30ον.—Αριθ. 28

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΤΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ!

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Έάν ανοίξετε έν σιονθήποτε Έγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν εις την λέξιν Λούλλης, θαναγώσετε τά έξής: «Λούλλης (Lull) Ίωάννης-Βαπτιστής, διάσημος μουσικός της εποχής του Λουδοβίκου ΙΔ', γεννηθείς έν Φλωρεντία τή 1633 και άποθανών τή 1687. Έβρασεν έν Παρισίαις και ύπήρξεν ό δημιουργός του μελοδράματος. Τά κυριώτερα του μελοδράματα είνε: Ψυχή, Περσική, Αρμίδα κτλ.»

Άλλ' εάν δέν άρκεσθήτε εις τάς στοιχειώδεις αυτάς πληροφορίας, και θελήσετε νάνοίξετε και μίαν Ίστορίαν της Μουσικής, πολλάς σελίδας αυτης θά εύρήτε άπερωμένας εις τον Λούλλην. Έκεί τό σημαντικόν του έργον αναλύεται έν έκτάσει. Οι εγκύφταντες εις τοιούτου είδους σπουδάς, γνωρίζουν πόσον μεγάλος και πρωτότυπος μουσικός ήτο ό Λούλλης, και πόσον όγκώλιον συνεισέφεραν ή μεγαλοφυαία του εις τό οικοδόμημα της θείας Τέχνης. Επιστάδια αναφερόμενα εις την παιδικήν ήλικίαν του διαστίμου μουσικού, θαναγώσετε εις τό άνωτον τουτο μυθιστόρημα, του οποίου ήρωας είνε ό μικρός και κατόπι μέγας Λούλλης.

Τήν ώραίαν εκεινήν πρωίαν του Μαιου, αι αποθάρασι του λιμένος ήσαν κοσμοβριθείς, καθ' όλον τό μήκος των διαυρώνων, αι όποιαί εισχωρούν εις την πόλιν. Πλήθος περιπατητών και άέργων του δρόμου παρηκολούθουν εκειθεν τά μικρά άλιευτικά πλοίατα, έπανερχόμενα ή αναχωρούντα, και τά μεγάλα ναπολιτανικά ιστιοφόρα, τάς ταρτάνας με τά κόκκινά των πανιά, τά όποια έφανταζαν τόσον εύμορφα εις τό ανοικτόν πέλαγος. Υπό τον κυανούν ουρανόν και

«Τό πλοϊον, ρυμουλκούμενον υπό των κοπηλατών...» (Σελ. 218, στ. α.)

σιλεός υπό την κηδεμονίαν της μητρός του Άνας της Αυστριακής. Τά σημαντικά αυτά γεγονότα έπροσόδουτον πλουσίως τάς συνομιλίαις των Μασσαλιωτών, οι όποιοι με ζωηράς χειρονομίας συνεζήτητον περί του μέλλοντος της νέας βασιλείας, έκφραζόμενοι μετά συμπαιθείας πολλής περί του άπιστουμένου, —όπως ώνόμαζαν τον μικρόν βασιλέα.

Έξαιφνα τό πλήθος εκεινο έφάνη συγκινούμενον, και φωναί άντήχησαν αναγγέλλουσαι, ότι τό γεγονός, τό τόσον άνωπομύνως περιμενόμενον, τελοςπάντων επέκειτο.

Λέμβος, εκκινήσασα εκ της αποθάρας του Δημαρχείου και φέρουσα τάς αρχάς της πόλεως, διηυθύνετο εις προύπαντησιν μεγάλης μοριαντίνας, ή όποια είχεν έμφανισθή από την καμπήν του φρουρίου Σαιν-Ζάν και έσταματήσε μετ' όλίγον άπέναντι του λόφου του Φάρου.

Δέν ύπήρξεν άμφιβολία, ότι τό αναμενόμενον άψήλδον πρόσωπον εύρίσκετο επί του ιστιοφόρου εκεινου, επί του οποίου προσηλώθησαν άμέσως τά βλέμματα όλων των ναυτικών του λιμένος.

Κ' ένώ έχαλώντο τά ιστία, και λέμβοι με ρωμολάτας κωπηλάτας έπλησίαζαν με τό πλοϊον διά να τό ρυμουλκήσουν έντός της διάρυρας, — αι εικασίαι έδιναν κ' έσπερναν.

Οι μέν έλεγαν, ότι οι άκινούμενοι ήσαν πρέσβεις της Βενετίας: οι δε έβεβαίουν, ότι ό έπίσημος ξένος, προς τιμήν του οποίου έθαλασσοδέροντο αι αρχαί, ήτο ό δούξ Γκιζης, ό όποιος έπανήρχετο εις την Αύλην, κληθείς έπειγόντως υπό της Άντιβασιλείσης.

Δέν θάργυσαν να τό μάθουν: Τό